

De Bezielerspatronen

De Bloedsteen

Angie Desmet
De Bezielerspatronen – De Bloedsteen
ISBN 978 94 038 7436 4

Opmaak & ontwerp: door-saar.be

© Angie Desmet 2026 – eerste druk

Opgedragen aan Dirk "Stunty" Desmet (1962-2023)

Voor jou, papa

Omdat je mij de liefde voor boeken bijbracht,
omdat je mij leerde moedig te zijn, niet op te geven,
en om hoopvol het avontuur te omarmen.
Omdat je altijd in mij bent blijven geloven
en omdat je mij getoond hebt
dat dromen waarheid kunnen worden...

De Bezielerspatronen

De Bloedsteen

Angie Desmet

1.

Ze was dood... Alleen wist ze het zelf nog niet.

Ze merkte de stank van verrotting niet op die al zwaar in de lucht om haar heen hing. Ze merkte de Bottenvrouw niet op die haar benige hand al op de blanke huid van haar schouder liet rusten.

Hij had het echter opgemerkt zodra hij haar bruine ogen bang de schaduwen van het bos in zag staren. De Bottenvrouw was al jarenlang zijn trouwe metgezel, de enige godheid tot wie hij zich ooit had gericht en die ook zijn vragen beantwoordde: met staal, bloed en dood.

Ze was altijd al gul geweest voor hem...

Hij zou doen waarvoor hij gekomen was en zou haar ongedeerd meenemen, ook al kon hij nu al zien dat zij niet diegene was die zijn heer zocht. Bottenvrouw zou niet lang moeten wachten voordat ze zich aan het vlees van het meisje te goed kon doen.

Hij sloeg zijn hand voor haar mond en sleurde haar de struiken in. De eieren van het Ostara-ritueel dat ze nog in haar schort droeg, spatten uiteen toen ze de grond raakten. Het was het enige bewijs dat de inwoners van Trens in later die dag zouden terugvinden.

Van het ontvoerde meisje ontbrak verder elk spoor...

Kleuren vervaagden langzaam, het vreemde landschap rondom de jonge vrouw vervormde en werd wazig. Aurynn herkende de eerste tekenen die aangaven dat ze heel binnenkort zou terugkeren en bereidde zich erop voor.

Haar hartslag vertraagde, haar ademhaling werd oppervlakkiger en haar zintuigen werden gedempt. En toen voelde ze het. Die vertrouwde onzichtbare kracht die zich, ergens diep in haar binnenste, rond haar ruggengraat wikkeld en haar met een onstuitbare, vloeiende beweging terugtrok.

Aurynns bloed kroop dik en traag door haar aderen, als stollend hars dat traag uit een boombast druppelde. Haar hart bonkte langzaam en zwaar in haar borstkas en iedere zwoegende hartslag weerklonk in haar oren, hard en luid als een hamer op een aambeeld. Met iedere slag leek het alsof haar lichaam op dat aambeeld in een andere vorm gedwongen werd. Een vorm waarvan ze niet wist hoe ze die moest aannemen.

Een schreeuw bouwde zich op in haar lichaam, wrong haar kaken gewelddadig open, maar bereikte haar lippen niet. De druk in haar borstkas werd ondraaglijk. Met een bijna gelaten verwondering vroeg ze zich af of het misschien deze keer zou zijn. Zou haar hart, en zo haar hele bestaan, exploderen? Of zou het gewoon plots stoppen met kloppen, bevroren in tijd en ruimte, samen met het gestolde bloed in haar aderen?

Een schok van pijn verspreidde zich vanuit haar borstkas naar haar ledematen, waar de energie overging in een zachte huivering. De druk verminderde en haar bloed begon op te warmen en sneller te stromen, waardoor haar spieren pijnlijk verkrampden. Happend naar adem opende ze haar ogen. Haar tanden klapperden, terwijl ze haar stijve lichaam vergeefs probeerde te bewegen.

Koud... Ijskoud...

De omgeving kreeg opnieuw vorm. Hier en daar was een dreigende onregelmatigheid te zien in het donker. Aurynn vocht om haar gedachten en haar zintuigen zo snel mogelijk terug met elkaar te verbinden. Ze knipperde de warme tranen weg die in haar ooghoeken opwelden en haar zicht nog meer vertroebelden. Haar keel voelde kurkdroog aan en krampachtig probeerde ze een paar keer te slikken. Nog nooit had ze zich zo kwetsbaar gevoeld na haar terugkeer. Wanhopig schoten haar gedachten alle kanten op, probeerden ze zich vast te haken in flarden van herinneringen, terwijl de angst steeds venijniger aan haar middenrif knaagde bij het voelen van de zware hulpeloosheid die haar tegen de grond geketend hield. Het moet niet meer dan enkele seconden later geweest zijn - voor Aurynn leken het echter uren - toen alles ineens, met een bijna voelbare klik, op zijn plaats schoot. Aan haar linkerkant herkende ze de vertrouwde donkere omtrek van het weefgetouw. Ze was thuis...

Aurynn herinnerde zich dat ze het kleed op het weefgetouw nog had willen afwerken voordat ze zou gaan slapen. Ze had de kaars nog niet lang geleden aangestoken, toen ze de Anderwereld onweerstaanbaar aan zich voelde trekken. Wanneer was dat gebeurd? Gisteravond? Of was de nacht nog niet voorbij? Aurynn had geen besef van de tijd die voorbij was gegaan tijdens haar reis.

Er was echter één iets dat ze met zekerheid kon vaststellen: de kaars was onder-tussen volledig opgebrand.

‘Verdorie...’ kraste ze met zwakke, schorre stem. Het was haar allerlaatste kaars geweest en ze had zichzelf opgelegd er zuinig mee om te springen. Ze zou pas

nieuwe kaarsen kunnen kopen als ze de bestelde stoffen had afgeleverd aan het hof. Haar lichaam begon onbeheersbaar te trillen toen ze opnieuw een poging deed om beweging in haar ledematen te krijgen. 'Komaan, die kaarsen zijn nu het minste van je zorgen,' berispte ze zichzelf klappertandend. 'Zie eerst maar eens recht te geraken...' Een streep zachtgeel licht spleet de duisternis doormidden.

'Bij Bridget! Aurynn...' Haastige voetstappen kwamen haar richting uit en een bekend gezicht verscheen boven haar, bleek contrasterend met het duister. 'Wat is er gebeurd?'

'Tara...' Tranen van opluchting welden op en smoorden haar stem. Warme handen schoven onder haar schouders – ze voelden zo heerlijk warm aan op haar ijskoude huid, dat Aurynn een kreun van genot moest onderdrukken – en trokken haar over-eind tot ze wiebelend rechtop zat. Lichtflitsen en kleurexplosies wervelden voorbij. De grond deinde vervaarlijk op en neer. Haar maag kwam in opstand en Aurynn opende haar mond om haar vriendin te verwittigen. De duisternis slokte haar meedogenloos op.

'Geen sprake van!' Tara zette haar handen in haar zij. Een toonbeeld van onverzettelijkheid. Aurynn zuchtte, ze wist dat het geen nut had met haar te discussiëren. Ze hees de bundel met afgewerkte stoffen op haar rug en beende vastberaden naar de deur.

Tara was wel kleiner en tengerder gebouwd, maar ze was sterk en snel als een haas. Haar slanke gestalte versperde al de deuropening nog voor Aurynn de kamer had doorkruist.

'Tara, het lukt echt wel... Laat mij nu alsjeblieft door, ik wil weer terug zijn voor het donker wordt.'

'Wat maakt het nu uit dat je die stoffen een dag later aflevert? De naaisters hebben nog voorraad genoeg en hun bestelling was niet dringend.' Ze nam de bundel van Aurynn's schouder en begon haar weer in de richting van haar bed te duwen. Aurynn deed haar knieën op slot.

'Ik ga niet weer in bed liggen, ik heb genoeg kunnen rusten,' protesteerde ze. 'Ik voel mij echt beter hoor.' Ze zag aan Tara's grijze ogen dat ze geen moment in de leugen trapte, maar ze liet Aurynn wel los. Met een vastberaden gebaar veegde ze haar donkerbruine krullen uit haar gezicht en kruiste ze haar armen voor haar borst. Terwijl Tara haar van kop tot teen opnam, doorstond Aurynn geduldig de scherpe inspecterende blik van haar vriendin. Toen Tara haar uiteindelijk weer streng aankleek, stak Aurynn glimlachend haar tong uit. 'Ben je klaar, moederkloek?' vroeg ze lachend.

Tara's strenge gelaatstrekken verzachtten iets. Ze draaide met haar ogen, terwijl ze een dramatische zucht slaakte die irritatie moest voorstellen. Tara was als een zus

voor Aurynn, ze kon dan ook aan Tara merken dat ze zich moest inhouden om niet te beginnen lachen.

‘Zegt het kind dat haar tong uitsteekt,’ antwoordde Tara kattig. Haar ogen lachten echter toen ze zich omdraaide en de bundel op de grond naast de deur zette.

‘Ik meen het, Rynn. Je hebt net de hele nacht bewusteloos op de koude grond gelegen, je hebt koorts en je hebt mij ondergekotst.’ Ze draaide zich met wervelende rokken om en stak haar wijs- en middelvinger beschuldigend op. ‘Twee keer!’

Aurynn ging op het gammele krukje aan de houten tafel zitten, hopend dat er toch iets van schuldbeustheid van haar gezicht af te lezen viel. Eigenlijk voelde ze zich inderdaad vrij beroerd, maar ze had het geld van de bestelde stoffen echt nodig. Ze was bijna door haar voedselvoorraad heen en na vannacht had ze nu ook dringend kaarsen nodig.

Daarbij wilde ze het risico niet nemen haar werk bij het hof te verliezen. Het zorgde voor een regelmatig inkomen waarop ze, mits een goed rantsoeneringsplan, kon overleven als haar andere weefsels eens moeilijker verkochten op de markten. Het had haar anderhalf jaar geleden trouwens heel veel moeite gekost om het vertrouwen te winnen van de hoofdnaaister aan het hof. Hoewel veel vrouwen weefden, waren het traditioneel gezien vooral mannen die de meesterwevers waren en aan het hoofd stonden van grotere weverijen die snel, en hierdoor dus ook goedkoper, stoffen konden aanleveren.

Zij en haar moeder hadden zich, in de jaren na haar vaders overlijden, verder bekwaamd in het weven van ingewikkelde, mooie patronen en het vervaardigen van de fijnst geweven stoffen, zodat ze zich konden onderscheiden van de grotere weverijen en overeind konden blijven. Het had ervoor gezorgd dat ze steeds net genoeg verdienden om te kunnen eten en hun grondstoffen aan te kopen.

Maar toen haar moeder en zusje drie jaar geleden plots bezweken aan de koorts die op dat moment de regio teisterde, had Aurynn, na een jaar van diep verdriet, ploeteren en amper verkopen, haar moed en haar laatste centen bij elkaar geraapt en had ze de mooiste wol gekocht bij de spinster die aan de rand van het dorp woonde. Omdat de spinster een goede vriendin van haar moeder was geweest, had ze een overeenkomst in de wacht kunnen slepen.

Aurynn hielp haar drie maanden lang om wol te kaarden, te spinnen en te verven in ruil voor één maaltijd per dag en de garantie dat ze haar eigen aangekochte wol op het einde ook mocht kaarden en spinnen en in een prachtige blauwe kleur verven die ze zich anders onmogelijk kon veroorloven.

Het waren harde tijden geweest met weinig slaap. Na een hele dag werken bij de spinster, weefde Aurynn elke avond nog uren verder, zodat ze kon blijven verkopen op de markten. Anders was ze haar klanten kwijtgeraakt. Bovendien moest ze opnieuw geld sparen om na deze periode verder te kunnen.

Hoewel het een zware tijd was geweest, had ze tegelijkertijd veel bijgeleerd. De vriendelijkheid van de spinster en het doel waar ze naartoe aan het werken was, hadden haar een bepaald gevoel van rust gebracht en hadden haar uiteindelijk ook

geholpen door haar verlamvend verdriet heen te prikken.

Toen de overeenkomst was afgelopen, had Auryynn met de blauwe draad haar mooiste werk ooit geweven. Ze had de meest ingewikkelde patronen aaneengeschakeld tot ze een lap stof had verkregen die groot genoeg was om er een lange mantel van te maken. Tara had haar vervolgens geholpen om de stof met kleine, zorgvuldige steekjes, tot een mooi afgewerkte mantel te naaien.

Daarna had ze elke dag rondgehangen in de buurt van de weverijen van Trensins. Na ongeveer negen dagen, had Auryynn eindelijk geluk gehad en had ze de naaister kunnen overtuigen om naar enkele geweven stoffen te kijken.

De naaister had de stoffen kritisch bekeken, had eraan gepulkt en getrokken om de kwaliteit na te gaan. Haar licht ontstemde houding om de ongebruikelijke benadering, was overgegaan in een voorzichtige interesse, die Auryynn handig had aangewakkerd door op dat moment haar prijs te noemen. Het was een goede prijs geweest: niet te goedkoop, om te laten zien dat je je werk naar waarde schatte, maar ook niet te duur, om te laten zien dat je te vertrouwen was en dat je een interessante concurrent was voor de andere aanbidders.

Auryynn had het aangepakt zoals haar vader het haar destijds had geleerd.

Als laatste had ze de mantel getoond. De naaister was zo onder de indruk geweest van het vakmanschap, dat ze eerst niet wilde geloven dat het Auryynns werk was. Auryynn had haar daarop voorgesteld om eens langs te komen, zodat ze het kon demonstreren.

Tot haar verbazing had de vrouw hiermee ingestemd. Drie dagen later klopte ze aan bij Auryynns huisje in Alric en keek ze gefascineerd toe hoe Auryynn een smalle band van dezelfde patronen weefde in het werk dat op dat moment op haar weefgetouw was gespannen.

En zo gebeurde het dat Auryynn één van de wevers werd die regelmatig gevraagd werd te leveren aan het hof. De stof waarin ze de patronen ter demonstratie had geweven, had ze later afgewerkt tot een mooie, pruimkleurige tuniek met bijpassende rok, die ze als verjaardagsgeschenk aan Tara had gegeven.

Tara, die er altijd voor haar was geweest. Ook op de momenten waarop ze het erg moeilijk had gehad en amper nog functioneerde. Tara, die zich nooit liet weggagen, ook al had Auryynn in het begin geprobeerd haar weg te duwen. Tara, die haar steeds uit haar bed had gesleurd en haar telkens opnieuw had gedwongen zich toch te wassen en aan te kleden. Tara, die onverwacht binnenstormde met aardbeien of met een punt van de versgebakken taart van haar moeder, om haar te verleiden toch iets te eten. Tara, die haar broer inschakelde om Auryynn buiten te krijgen en een kleine wandeling te laten doen.

Het waren Tara, haar broer en hun moeder, die haar uit haar verlamrende verdriet hadden gehaald en haar hadden geleerd hoe ze kon rouwen en verder leren leven.

Het was daarom dat Auryynn haar trots nu bedwong en Tara overbezorgd en bazig liet zijn.

Tara was ondertussen het haardvuur opnieuw aan het opstoken. Ze walste door de

ruimte heen – één en al bedrijvigheid – vulde de kleinste ketel met wat water en hing die boven het vuur. Ze snuisterde in een paar van de aardewerken potjes die netjes op enkele plankjes aan de muur uitgestald stonden. Haar wipneus rimpelde schattig toen ze de tegenvallende inhoud van één van de potjes besnuffelde. ‘Je kruidenvoorraad stelt ook niet veel meer voor, zie ik.’

De zon die door het raam binnenviel, wierp een warm geel licht op de tegenovergestelde muur waar Tara de schamele kruidenvoorraad inventariseerde, en benadrukte enkele barsten in het leemwerk. Het ochtendlicht zette haar losse, bruine krullen in brand en gaf haar huid een gouden gloed. Het paste goed bij haar levendige karakter, bedacht Aurynn, die dit mooie tafereel van haar vriendin in haar hoofd probeerde te prenten.

‘Ik kan pas nieuwe kruiden kopen als ik weer geld heb... Ik heb weer geld als ik die stoffen daar,’ Aurynn wees naar de bundel die naast de deur naar haar stond te lonken, ‘aan het hof heb afgeleverd.’ Tara negeerde haar gewoon, schraapte de restanten van enkele verdroogde kruiden uit verschillende potjes en strooide ze in het water.

‘Wat ben je toch ongelooflijk koppig...,’ zei ze na een tijdje hoofdschuddend, terwijl ze in het vuur pookte en er nog wat hout bij legde. ‘Er gaan geruchten dat er onlangs opnieuw een meisje verdwenen is. In de buurt van Trensins dit keer,’ vertelde ze op bezorgde toon.

Trensins, bedacht Aurynn geschrokken, dat is amper een half uur hiervandaan.

Het afgelopen anderhalf jaar waren over heel Rannock meisjes vermist geraakt. Het nieuws werd verspreid via de wekelijkse markten waar ze gevoed werden door angst en sensatie, en Aurynn had al de wildste verhalen horen vertellen.

Bij de eerste drie verdwijningen hadden ze eerst nog gedacht dat de meisjes van huis waren weggelopen, al dan niet met een jongen. Vooral omdat ze alledrie ofwel in armoede, ofwel in moeilijke thuissituaties hadden geleefd. Maar na een tijdje verdwenen steeds meer jonge vrouwen, waaronder de erg geliefde dochter van een hoofdman van een van de noordelijke dorpen. Zij bleek geen reden te hebben om weg te lopen.

Toen is de hysterie begonnen.

Moeders huwelijken hun dochters zo snel mogelijk uit en hielden de jongere meisjes die nog niet konden huwen zo goed mogelijk in het oog. Want blijkbaar hadden alle meisjes en jonge vrouwen één iets gemeen: allemaal waren ze jong en ongehuwd. Er waren zelfs mensen die zo ver gingen te zeggen dat ze allen nog maagd waren.

‘Hebben ze gezegd wie? Kennen we haar?’

‘De dochter van een varkenshoeder, Deirdre of zo. We kennen haar niet echt. Ze zou volgens haar vriendinnen na het Ostararitueel naar huis zijn vertrokken, maar is daar nooit aangekomen. Ze hebben de buurt uitgekamd, maar er was nergens een spoor van haar terug te vinden.’

De jonge vrouwen zwegen een tijdje - allebei in hun eigen gedachten verzonken -

terwijl ze wachtten tot het water kookte.

Aurynn pulkte aan de afbladderende blauwe verf van het krukje, een gewoonte die haar steeds tot rust bracht. Het was het krukje waarop haar moeder altijd aan het weefgetouw had gezeten.

Op een dag had haar vader, bij wijze van geschenk, het krukje in een vrolijk blauw geschilderd.

Toen Aurynns vader enkele jaren later onverwacht overleed, kreeg het krukje een nieuwe bestemming. Enkel bij speciale gelegenheden, zoals bij een verjaardag, mocht de jarige op het krukje plaatsnemen aan tafel. De rest van de tijd stond het krukje als een bijzettafeltje naast het weefgetouw opgesteld, met mooie bloemen, takken of veren in een vaasje erbovenop gezet. Na het overlijden van haar moeder en zus was Aurynn het krukje opnieuw als stoel gaan gebruiken. En als ze haar vingers over de oude verf liet gaan, voelde ze zich op dat moment weer eventjes dichterbij hen allemaal.

Een beker dampende kruidenthee werd in haar handen gedrukt en rukte haar weg uit haar gedachten. Tara keek haar bezorgd aan, terwijl ze tegenover Aurynn plaatsnam aan de tafel.

Voorzichtig nipte ze van haar eigen beker thee.

‘Was je weer “weg” vannacht?’

Aurynn ontweek haar bezorgde blik en knikte amper zichtbaar, terwijl ze zelf ook een slok van de kruidenthee nam. Toen ze dertien was, had ze Tara genoeg vertrouwd om haar - onzeker en bang - te vertellen over de vreemde conditie waaraan ze leed en waardoor ze soms aanvallen kreeg die haar in een heel diepe slaap lieten vallen waaruit ze niet gewekt kon worden. Een onvolledig verhaal, dat bovendien maar deels waar was, maar meer had Aurynn op dat moment niet durven vertellen. Tara had haar alleen maar gevraagd sinds wanneer ze deze aanvallen had, en toen Aurynn haar had gezegd dat ze er vermoedelijk mee geboren was, had Tara gewoon haar tengere schouders opgetrokken, haar wipneus in de lucht gestoken en gezegd: ‘Maakt niet uit, toch. Ik ken je al sinds we vijf waren. Je bent nu niet ineens anders omdat je mij dit nu vertelt.’ En na een kleine pauze had ze verontwaardigd toegevoegd: ‘Waarom vertel je mij dat eigenlijk nu pas?’ En daarmee was de kous afgeweest voor haar vriendin.

Gisteren werd Aurynn er echter voor de eerste keer geheel onverwacht door overvallen tijdens haar dagelijkse werk, waardoor ze in die vervelende situatie terecht was gekomen. Ze hoopte dat het een eenmalig gebeuren was, anders zou het nog wel eens moeilijk kunnen worden haar aandoening voor de buitenwereld verborgen te houden.

Tara’s bezorgde frons werd dieper. ‘Je aanvallen lijken de laatste tijd steeds sneller na elkaar te komen. En ze lijken ook veel... heftiger... te worden. Je had geluk dat ik vanmorgen vroeger langs ben gekomen. Ik voelde het aan mijn buik dat ik moest en zou opstaan en meteen naar je toekomen. Als ik dat niet had gedaan, dan...’

‘Dan had je mij wat later gevonden en zou de uitkomst net hetzelfde geweest zijn, Tara,’ onderbrak Aurynn haar vriendin snel, voordat ze begon door te draven.

‘Je maakt het allemaal veel erger dan het is.’

‘Wacht op z’n minst tot morgen om te gaan,’ smeekte Tara, ‘Corbin keert morgenavond met de kar terug naar huis vanuit Trensins. We kunnen hem in het voorbijkomen vragen of we later op de dag mee mogen rijden. Misschien, als je eens mooi naar hem glimlacht, komt hij ons zelfs ophalen in Rannock zelf en moeten we de weg maar één keer te voet afleggen.’

Aurynn draaide zuchtend met haar ogen.

‘Tara, je weet dat het wat moeilijk ligt tussen Corbin en mij sinds...’

‘Sinds jullie een paar keer in het stro zijn gedoken en je hem daarna duidelijk hebt gemaakt dat je niets meer met hem wou?’

‘Zo is het helemaal niet...,’ sputterde Aurynn tegen. Maar Tara ging lachend verder: ‘Oh komaan, Rynn... Dachten jullie nu echt dat jullie dat voor mij geheim konden houden? Zo stiekem en voorzichtig waren jullie nu ook weer niet...’ knipoogde ze met een heimelijk glimlachje om haar lippen. Aurynns wangen begonnen te gloeien. Tara keek haar, vergenoegd gniffelend, van over de rand van haar beker aan. ‘Wat is er eigenlijk mis gegaan tussen jullie twee? Ik vond jullie best wel schattig samen. Ik weet dat hij niet de allerknipste is...’

‘Tara...,’ vermaande Aurynn haar lachend.

‘... en hij is echt soms een irritante etter...’ Nu kregen ze allebei de slappe lach. Ze vielen stil toen Aurynn een hoestbui kreeg. De luchtige stemming verdween op slag.

‘Ik... ik kon het niet verdragen,’ zei Aurynn toen ze weer wat op adem was gekomen. ‘Zij waren net dood en Corbin... Hij herinnerde mij aan het leven, aan de vreugde die ik ooit kon voelen, en... Ik kon het niet... Het was ondraaglijk om bij hem in de buurt te zijn, om telkens verscheurd te worden tussen verdriet en geluk en schuldgevoel.’ Aurynn draaide de beker in haar handen om en om en keek hoe de kruidentheet tegen de randen aan walste, terwijl ze eindelijk de woorden vond om haar gevoelens en gedachten van destijds luidop te zeggen. Om ze eindelijk aan iemand anders dan zichzelf te vertellen. ‘Hij deed zo zijn best om mij erdoor te halen. Hij gaf mij het gevoel iets waard te zijn en ik verdiende dat niet...’

‘Dat verdienen je wel, Rynn,’ protesteerde Tara.

Aurynn stak haar hand op om Tara te onderbreken, bang dat ze anders de rest niet meer over haar lippen zou kunnen krijgen. Nu ze de opluchting voelde die het praten over deze donkere periode teweegbracht, wilde ze het risico niet nemen dat de rest van die pijnlijke gedachten en gevoelens weer in haar lichaam werden opgesloten, waar ze haar op de meest ongelukkigste momenten weer konden teisteren. Ze haalde eventjes hortend adem en slikte de brok weg die in haar keel was gekomen. ‘Op dat moment had ik niet het gevoel dat ik het verdiende. En ik zag hoeveel pijn het hem telkens deed dat hij mij hier niet van kon overtuigen. Dus liet ik hem gaan...’

Tara keek haar ernstig aan, haar ogen waren vochtig. ‘Hij heeft geen ander meisje meer gehad sindsdien, weet je. Ik denk dat hij nog steeds op je wacht, Rynn.’

Aurynn voelde een steek in haar hart, toen Tara haar luidop vertelde wat ze al die tijd al vermoedde. ‘Daarom probeer ik het zoveel mogelijk te vermijden in zijn

buurt te komen. En als dit niet kan, doe ik zo afstandelijk mogelijk. Ik wil dat hij mij vergeet, Tara.' Haar stem sloeg over. Schor ging ze verder: 'Ik wil dat hij met een lief meisje uit Trens in trouwt dat hem evenveel aanbidt als hij haar.' Ze keek Tara aan: 'Daarom denk ik niet dat het een goed idee is om met Corbin mee te rijden.'

Tara schudde haar hoofd. 'Dat is wat jij wil, Aurynn. Maar dat is niet wat hij nodig heeft. Zolang je hem blijft vermijden of afstandelijk behandelen, blijft hij hoop koesteren.' Ze snoof luid. 'Je kent mijn broer toch, hij kan zo koppig zijn als een ezel. Als hij iets wil, dan gaat hij ervoor, dan bijt hij zich vast en laat hij niet meer los tot hij het heeft.' Ze pookte haar wijsvinger in Aurynn's richting en ging op driftige toon verder: 'Hoewel hij een irritante etter is, blijft hij mijn broer, Aurynn, en ik hou van hem. Jij denkt dat je hem een gunst gedaan hebt en hem zijn pijn hebt ontnomen, maar je hebt met dit gedoe alleen maar meer pijn veroorzaakt! Ik kan het niet meer aanzien! De enige manier om dit op te lossen is om recht in zijn gezicht te zeggen dat er geen hoop meer is. Dus je gaat morgen mee met hem op de kar, en je zegt het hem.'

Aurynn voelde angst haar luchtpijp dichtknijpen en schudde nauwelijks zichtbaar haar hoofd. Tara sprong recht, haar stoel viel omver.

'Verdorie, Aurynn! Ben je nu echt zo'n lafaard?'

Aurynn hief haar kin omhoog in verzet: 'Natuurlijk ben ik geen lafaard!' snauwde ze Tara toe. 'Waarom moet jij altijd zo'n bazige moeial zijn!' Ongelovig staarde Tara haar met open mond aan.

Toen herpakte ze zich en zette met een schijnbaar rustige houding de stoel weer overeind. Ze veegde haar handpalmen af aan de donkergrijze rok van haar jurk, die de kille grijsheid van haar ogen benadrukte. 'Ik denk dat ik best niet meega morgen. Of vandaag, doe wat je wil.' Ze draaide zich om en liep naar de deur. In de deuropening draaide ze zich om naar Aurynn. 'Weet je wat ik denk?'

'Nee, maar ik weet zeker dat je mij dit nu zal vertellen...', antwoordde Aurynn snibbig.

Beledigd rechtte Tara haar rug en ondanks haar geringe hoogte en tengere gestalte, straalde ze door haar houding en haar gelaatsuitdrukking een zekere autoriteit uit waarvan zelfs de grootste mannen onder de indruk zouden zijn. 'Ik denk dat je gewoon egoïstisch bent en hem niet wil loslaten. Ik denk dat het je een goed gevoel geeft om te weten dat hij aan het lijntje hangt voor het moment waarop je hem nodig hebt. Het is heel zielig, Aurynn. En het is wreed en harteloos dat je Corbin dit aandoet.' Ze verdween met boze tred naar buiten en liet de deur openstaan.

Aurynn bleef achter in tranen van kwaadheid en ergernis en nog iets anders dat vanbinnen aan haar ribben knaagde. Hoe kon Tara zoiets afschuwelijks van haar denken? Ze zou Corbin nooit pijn willen berokkenen.

Maar ergens diep vanbinnen had ze het gevoel dat Tara misschien wel gelijk had. Misschien had ze Corbin nooit onder ogen durven komen omdat ze bang was dat ze vanaf dat moment pas echt iedereen zou zijn verloren van wie ze zielsveel hield. Ze zou het nooit kunnen toegeven aan Tara, of aan Corbin, hoe ze in het begin soms nog droomde over een toekomst samen met hem. Hoe ze hem in haar dromen zag spelen

met hun zoon en dochter. Hoe ze Corbin, in haar dagdromen, na een lange werkdag in de smidse hun huis zag binnenkomen, bedekt met een dun laagje roet en zweet, en haar lachend tegen zich aan voelde trekken voor een kus. Ze zou nooit kunnen toegeven dat ze tijdens het weven vaak terugdacht aan die paar gestolen momenten samen waarop hij haar had bemind met een hartstocht waarvan ze telkens de adem was benomen.

Maar na een tijdje waren zelfs de dromen vervaagd.

Aurynn slaakte een diepe zucht. Ze zou het nooit toegeven, maar Tara had gelijk: ze was gebroken, durfde niet meer lief te hebben. Ze was een lafaard...

Aurynn staaarde naar de ondertussen koud geworden kruidenthee en voelde zich ineens doodmoe. Ze zou Tara's raad opvolgen en pas morgen vertrekken. Op de weg naar Rannock zou ze in Trensins even halt houden bij de smidse waar Corbin werkte en hem vragen of ze in de namiddag met hem mocht meerijden naar huis. En op de terugweg zou ze het doen.

Dit keer zou ze hem echt loslaten.

Het licht van het haardvuur streekte met een zachte gloed de volle rondingen van de naakte vrouw en liet haar lichtbruine krullen glanzen. Met haar rug naar hem toegekeerd, begon ze zich aan te kleden. Hij lag naar haar te kijken en probeerde het schuldgevoel en de duistere gedachten die hem opnieuw bekropen, nog wat langer weg te drukken.

Heel even had hij ze kunnen verdringen, toen hij zijn aandacht op de vrouw in zijn bed had gericht en geprobeerd had om haar nog onbekende lichaamstaal beetje bij beetje te ontsluiëren.

Hij had zijn tijd genomen om te ontdekken wat ze lekker vond, had haar lichaam met zijn tong en zijn vingers verkend - strelend, plagend - tot ze hem kreunend had gesmeekt om haar te nemen.

De seks was vervolgens ruw en hard geweest, bijna dierlijk, alsof ze allebei met geweld even aan deze wereld wilden ontsnappen: via zweet, pijn en genot. Ze had op een bepaald moment haar nagels in zijn schouders gedreven en heel even meende hij zijn eigen pijn in haar gekwelde blik te ontwaren. Een moment later was hij brullend over de rand gestort, door haar geschreeuw mee die zalige vergetelheid in gesleurd die tegelijkertijd zoet en wrang aanvoelde.

Hij draaide zich op zijn zij en voelde de sporen van haar nagels op zijn rug prikken. Pijn dus...

Een andere soort pijn, draaglijker dan de pijn die hem al enkele jaren martelde en hem soms op de wankele rand van de waanzin liet balanceren.

Hij ving een glimp op van haar licht blozende wangen en de lome glimlach op haar guitige gezicht, toen ze haar krullen met behendige vingers vlocht en opnieuw

vastzette op haar hoofd. Hij dronk het beeld op, probeerde het zo lang mogelijk te proeven, voordat de gal weer in zijn mond kwam.

Ze had hem er even uitgehaald, had hem even een verre glimp van geluk laten zien, maar net als in de realiteit was dit geluk gedoemd hem te ontglippen nog voor hij het werkelijk had kunnen aanraken.

Zoals altijd zou het bij deze ene keer blijven. Hierna waren het mysterie en de spanning verdwenen en lukte het hem niet meer om zelfs maar voor heel even uit zijn sombere kerker van zwartgalligheid te ontsnappen.

‘Had u nog iets gewenst, heer?’ Haar verlegen, onderdanige houding werd teniet gedaan door de ondeugende blik die ze hem door haar lange wimpers heen toewierp. Zijn mondhoeck trilde even, maar hij onderdrukte de opwellende lach. Dat meisje was echt een pittig ding, misschien zou hij voor haar nog wel eens een uitzondering maken.

Vanavond niet...

‘Nee dank je, Maisrie. Je mag gaan. Ik heb je al te lang van je werk afgehouden.’

Hij zag een vluchtige mengeling van teleurstelling en opluchting over haar mooie gezicht schieten, maar ze herpakte zich snel, nam zijn lege eetkom op en maakte aanstalten om de kamer te verlaten.

‘Wacht even...’ Ze draaide zich aarzelend zijn kant op. Haar ogen waren op de grond vlak voor hem gericht. Het toonbeeld van onderdanigheid, tegenover hem, een heer, haar meerdere.

Hij werd er misselijk van.

De gedachte dat hij zo gemakkelijk misbruik van haar kon maken, enkel en alleen door haar positie als bediende in dit huishouden, versterkte zijn schuldgevoel alleen maar. Misschien was het door dit schuldgevoel dat de gepijnigde blik die hij even daarvoor in haar ogen meende te zien, door zijn hoofd bleef spoken. Zijn stem klonk zacht en aarzelend toen hij verderging: ‘Word je hier goed behandeld?’

Maisrie leek even te bevriezen. Haar ogen werden groter en haar blik schoot nerveus over de vloer, alsof ze het juiste antwoord daar terug kon vinden. Alarmbellen gingen af in zijn hoofd en woede laaide als een heet vuur op in zijn maag. Hij duwde zich al op zijn elleboog overeind om haar kin vast te nemen, haar te dwingen hem aan te kijken en de waarheid te zeggen, toen het meisje zijn blik ontmoette met grote, heldere ogen, haar gezicht opnieuw een zorgvuldig masker van onschuldige vrolijkheid.

‘Heer Taran zorgt zeer goed voor ons, heer.’ De guitige glimlach die ze hem schonk, bereikte echter haar ogen niet. Licht aarzelend vervolgde ze: ‘Het is zwaar werk, maar we worden goed betaald.’

Hij bleef haar even onderzoekend aankijken. Hoewel ze een geruststellend antwoord had gegeven, werden zijn eigen vermoedens bevestigd. Sinds hij hier in de vooravond aangekomen was, had hij opvallend veel schichtige blikken opgevangen bij de bedienden. Hun gespannen gedrag deed hem terugdenken aan een voorval van enkele jaren geleden.

Bij een onverwacht bezoek aan één van de hoofdmannen die onder zijn vader dienden, was het angstige en nerveuze gedrag van zijn bedienden zo hard opgevallen, dat zijn vader vermoedde dat ze mishandeld werden door hun meester. Hij laste een onderzoek in, waaruit dit inderdaad het geval bleek te zijn. Zijn vader ontzette de schurk meteen uit zijn positie en verbande hem uit Rivaren.

Een houtblok knapte in de haard en riep zijn gedachten terug bij de jonge vrouw die hem afwachting stond aan te kijken.

‘In mijn familie wordt het als een erezaak beschouwd dat we alle leden van onze clan en van onze huishoudens met respect en vriendelijkheid behandelen. Ongeacht naam, titel, werk of rijkdom.’

Hij zag een spiertje trillen naast haar linkermondhoek. Het licht- en schaduwspel van de open haard veranderde haar krampachtige glimlach in een grimas en hij zag twijfel met angst strijden in haar ogen. Als hij het nu juist aanpakte, wist hij, zou ze hem alles vertellen...

Met het risico dat Taran erachter zou komen en haar nog meer ellende zou bezorgen dan ze nu misschien moest doormaken...

Bij de ballen van Donn!

Hij moest dit voorzichtiger aanpakken en het meisje niet onnodig in gevaar brengen.

Morgenvroeg zou zijn lijfwacht Ernan, die tevens zijn raadsheer was, discreet inlichtingen verzamelen bij de andere bedienden, zodat ze niet onvoorbereid tegenover Taran zouden zitten.

Hij wou weten waarom ze hiernaartoe ontboden waren, wat er eventueel dreigde en hij wou bovenal kunnen inschatten wat voor iemand Taran was. Zijn vader had hem steeds geleerd dat kennis macht was. Hij zou Ernan zo meteen op de hoogte brengen van zijn vermoedens. Dus besloot hij het meisje te laten gaan.

‘Dank u wel, Maisrie... voor vanavond...’, bracht hij schoorvoetend uit. Hij voelde het bloed naar zijn wangen stijgen, deels door schaamte, deels door de woede die nog steeds zijn middenrif in brand zette. De glimlach die nu op het gezicht van de jonge vrouw verscheen, was oprecht. Ze knikte hem nauwelijks zichtbaar toe, maakte een buiging en nam in het naar buiten gaan nog vlug zijn volle beker wijn mee. Haar stem trilde licht toen ze sprak.

‘Deze wijn is te warm geworden, heer, dan is hij niet lekker meer. Ik laat de loopjongen van de keuken een beker van onze lekkerste mede brengen, als u dit wenst.’ Ze knipperde een paar keer snel met haar ogen, haar lippen waren op elkaar geperst. Het gaf hem een onbehaaglijk gevoel.

‘Dat is niet nodig, ik heb al genoeg gedronken vanavond, dank je.’

‘Dan wens ik u verder nog een prettige avond toe, mijn heer.’ Ze vertrok haastig met opbollende rokken en sloot de deur achter zich.

Starend naar de houten deur rekte Weylin Corr, clanhoofd van Rivaren, zich langzaam uit. Zijn spieren waren nog wat pijnlijk van de lange reis hiernaartoe. De boodschapper van Taran had hen drie weken geleden onderschept ter hoogte van

Kaelmar op hun terugweg naar het clanhuis in Rivaren. Hij was daar een dag eerder aangekomen en had te horen gekregen dat Weylin nog bezig was met zijn jaarlijkse bezoeken aan de dorpen die zijn clan toebehoorden, maar dat hij elk moment terug kon zijn. Hij was Weylin tegemoet gereden omdat de boodschap niet kon wachten en had, ondanks zijn zichtbare vermoeidheid, de uitnodiging afgeslagen om tot rust te komen in het dorp alvorens naar Rannock terug te keren. De boodschap was kort en vaag geweest en een gesprek met de boodschapper zelf, een man van halfweg de dertig die zo bars overkwam dat zelfs de extreem norse dorpssmid Eochaid er jaloers van zou worden, had geen bijkomende informatie opgeleverd: steeds dezelfde woorden, letterlijk herhaald...

Taran verzocht Weylin naar hem toe te komen voor één of ander spoedoverleg. 'Discreet en snel,' had de boodschapper op eisende toon eraan toegevoegd. De toon van het bericht had Weylin absoluut niet aangestaan en hij had serieus getwijfeld of hij er gehoor aan zou geven.

De arrogantie waarmee Taran hem ontbood was typerend voor zijn neef. Hij was de enige zoon van zijn moeders jongste zuster en een clanhoofd uit Rannock, het gebied dat in het westen aan Rivaren en aan het land van zijn clan grensde. Ze hadden elkaar in het verleden af en toe gezien toen hij met zijn moeder op bezoek ging bij de familie. Hij had Taran nooit gemogen. Reeds als kind had hij bij het spelen sadistische trekken vertoond die hij tegenover zijn omgeving goed kon verbergen met zijn charmante, onschuldige ogende uiterlijk. Taran was toen al een echte gluipeerd geweest en Weylin durfde er zijn paard om verwedden dat het er met de jaren niet op verbeterd was.

De laatste weken waren er echter verontrustende geruchten beginnen circuleren over vreemde aanvallen op enkele afgelegen dorpen. De toenemende onrust onder de verschillende dorpshoofden, die tijdens de laatste clanraad verhit hadden gediscussieerd of ze de geruchten verder moesten onderzoeken of nog wat moesten afwachten, hadden hem uiteindelijk doen beslissen om op het verzoek in te gaan. Hij had de jongen, Dunbar, naar het langhuis gestuurd met de boodschap dat hij na zijn ronde rechtstreeks naar het hof van Taran in Rannock zou gaan. Hij had er echter zijn tijd voor genomen en eerst nog een omweg gemaakt om enkele meer afgelegen dorpen te bezoeken terwijl hij de kans had. En het was een boodschap geweest voor Taran dat hij zich niet zomaar en zonder reden liet bevelen.

De brits met huiden die eerst zo comfortabel en warm was, begon koud en hard aan te voelen. Hij draaide zich om, met zijn gezicht naar de kale muur achter hem. De grote, donkere stenen leken hem ineens in te sluiten. Het voelde alsof hij levend was bedolven onder kilo's ondoordringbaar gesteente, een koud, stenen graf. Weylin huiverde en sprong op van de brits. Hij kon het ineens niet langer verdragen in dit kleine kamertje te blijven, hoewel hij zelf gevraagd had om de eenvoudigste kamer te krijgen en niet ondergebracht te worden in de gastenvertrekken van de burcht. Ze hadden hem dan maar ondergebracht in de vertrekken van de hofjager, die zich niet ver van de toegangspoort bevonden en een eigen uitgang hadden onder de

overdekte galerie die uitgaf op de binnenhof.

Zijn mannen hadden een paar britsen toegewezen gekregen in de stallen die aan de overkant van de binnenhof gelegen waren, maar Ernan weigerde van zijn zijde te wijken en zou op zijn mantel naast Weylins brits slapen. Hoewel hij de jongste was, had Weylin zijn oude vriend niet willen vernederen door hem de brits aan te bieden.

Het moest ondertussen al bijna middernacht zijn en zijn wacht zat er zeker al op, maar Ernan had nog niet aangeklopt. Het was de oude hond dus niet ontgaan dat het dienstmeisje langer gebleven was dan noodzakelijk was om de vaat op te halen.

Weylin sprong recht. Hij had dringend wat frisse lucht nodig. Haastig schoot hij zijn stoffige tuniek en broek weer aan, bond de leren riem om zijn middel en stapte de hoofdgalerie op terwijl hij zijn eenvoudige, versleten reismantel om zijn schouders sloeg. De jongeman, opgebracht in één van de grote houten hallen van een hoofdman, die zo typerend waren voor Rivaren, kon niet begrijpen dat Taran graag in deze kille, stenen burcht woonde.

De burcht zat deels verzonken in het graniet van de Ruggengraat, de rij hoog opschietende kliffen die de natuurlijke grens vormde tussen Rannock en de zee van Valoar. De burcht was zo goed als oninneembaar door de ingenieuze manier waarop hij ontworpen was. De enige toegangsweg was het pad aan de oostkant. Alles en iedereen die de burcht in of uit wilde, moest door de goed bewaakte grote poort die aan de voet van de Ruggengraat was uitgehakt. Aan de westkant en de zuidkant van de burcht bevonden zich de moestuinen en kruidentuinen die aangelegd werden op uitgehakte terrassen, zodat de burcht grotendeels zelfvoorzienend was en lang kon overleven bij een belegering. De tuinen, galerieën en ramen staken tientallen meters hoog uit de rotswand en hingen boven het punt waar de Albe uitmondde in de zee. Enkel de zilte wind en de broedende zeevogels konden deze zijde van de burcht bereiken. Achter de hoofdboort lag een grote binnenhof die rondom omringd werd door een lange rechthoekige galerij en waar de stallen en de voorraadkamers zich bevonden. Deze hoofdgalerie werd door zes kleinere poorten verbonden met de vele andere galerijen die doorheen de burcht liepen. Het grondplan van de burcht was ontworpen als een doolhof en enkel getrouwen kenden de weg naar het hart van de burcht, waar de privévertrekken en de schatkamer zich bevonden. De burcht was al decennia lang de trots van de hoofdmannen en –vrouwen van Rannock. Voor Weylin voelde het aan als een veredelde gevangenis.

‘Ernan...’ begroette hij de struise gestalte die verderop in de galerie geposteerd stond. Ernan groette hem terug met zijn lage, rommelende stem en volgde hem mee naar buiten. De regen striemde meteen Weylins gezicht en doorweekte in korte tijd zijn goudblonde haar waardoor het aan zijn voorhoofd en zijn wangen bleef plakken. Het was ijskoud, maar Weylin zoog zijn longen vol met de ijzige avondlucht en voelde zichzelf een beetje heropleven. Hij streek het haar uit zijn ogen en slaakte een zucht van opluchting.

‘Geef mij maar liever een struik om onder te slapen, zelfs met dit weer.’ Zijn woorden werden wolkjes zodra ze zijn lippen verlieten.

‘Hmm – hmmm...’, bromde Ernan instemmend. Hij kwam naast de jongeman staan, met zijn kap over zijn hoofd geslagen, haakte zijn duimen achter de brede wapenriem om zijn middel en tuurde met een bedachtzame blik de nacht in. ‘Dat klinkt inderdaad aanlokkelijk, hoewel ik een warm, zacht bed en een even warm en zacht deernetje om dat bed mee te delen toch ook wel niet zou afslaan.’ De wolkjes van zijn adem bleven even tussen hen in hangen, net als zijn woorden.

Weylin bleef strak voor zich uitkijken, maar zag vanuit zijn ooghoeken dat Ernan hem onderzoekend opnam. De struise man was eigenlijk bijna twintig jaar ouder dan hem, maar hij was een goede vriend van zijn vader geweest en na diens dood was hij als een tweede vader voor Weylin geworden. Ernan had hem weten opgroeien en eens Weylin de volwassen leeftijd naderde, raakten de twee mannen steeds meer bevriend. Als er iemand wist wat er hem bezighield, dan was het Ernan. Soms had Weylin het gevoel dat Ernan hem zelfs beter kende dan hij zichzelf kende.

Toen Tarans oproep kwam, had Weylin dan ook meteen besloten dat Ernan als zijn persoonlijke lijfwacht en raadgever zou meekomen.

Ernan fronste zijn borstelige donkere wenkbrauwen en streek met duim en wijsvinger herhaaldelijk zijn hangsnor glad, een teken dat hij nadacht en van plan was om dieper op de zaak in te gaan.

‘Ze verwachtte waarschijnlijk dat ze de hele nacht mocht blijven.’

‘Wie?’

Ernans wenkbrauwen gingen traag de hoogte in, terwijl zijn donkerblauwe ogen zich vastboorden in Weylins ogen en hem uitdaagden diezelfde vraag nog eens te stellen.

‘Je bedoelt het dienstmeisje, Maisrie...’, mompelde Weylin terwijl hij naar zijn natte, blote voeten staaarde. Zijn tenen begonnen gevoelloos te worden van de koude. Hij had toch beter zijn laarzen eerst nog aangetrokken alvorens naar buiten te stormen.

Ernan rochelde en spuwde op de grond naast hem. Zijn hele houding straalde afkeuring uit en het onuitgesproken oordeel raakte Weylin harder dan hij liet uitschijnen. Terwijl hij naar zijn voeten bleef staren, deed hij zijn best om zijn gelaatsuitdrukking kil en onbewogen te laten zijn, iets waar hij gedurende de laatste jaren erg op had getraind en dat hij ondertussen bijna perfect beheerste.

Ernan zuchtte en tuurde met samengeknepen ogen opnieuw de duisternis in. Zijn lichaam leek wat te ontspannen.

‘Deze keer heb je tenminste haar naam gevraagd...’

Dat had hij niet. Ze had zichzelf voorgesteld toen ze zijn avondeten in zijn vertrekken bracht en ze hem duidelijk had gemaakt dat ze bereid was hem te laten genieten van alle aspecten van de gastvrijheid van heer Tarans huis. Hij vroeg nooit hun naam. Dat wekte alleen maar valse verwachtingen.

‘Maisrie zei dat het hier goed werken is. De bedienden lijken hier goed behandeld te worden.’

Weylin was zich erg bewust van Tarans mannen die de wacht hielden aan de

galerijpoorten en hij lette er goed op dat ze niet konden weten wat hij eigenlijk aan Ernan vroeg. Hij kon maar hopen dat Ernan zich het voorval met de verbannen hoofdman ook herinnerde en dankzij zijn opmerkelijke aard en snelle verstand zelf de link zou leggen. Hij zag aan de manier waarop Ernan zijn hoofd lichtjes boog dat hij de ongestelde vraag had begrepen. Het gedrag van de bedienden was hem dus ook opgevallen.

Het was ondertussen gestopt met regenen. De stilte daalde over hen neer terwijl beide mannen in het donker tuurden dat de binnenhof grotendeels aan het zicht onttrok. Enkel het bulderende geluid van de golven die tegen de Ruggengraat kapot sloegen, verstoorde de stilte. Weylin wist dat Donal en Turi, de andere krijgers van zijn gevolg, zich ergens daarbuiten in het donker ophielden en alles in de gaten hielden. Het was Turi's eerste opdracht na de jarenlange opleiding die Donal hem en enkele andere aspirerende krijgers had gegeven. Donal was, na Ernan, Weylins meest ervaren lijfwacht.

Arme Turi... Weylin wist dat Turi ervan overtuigd was dat hij als enige de wacht hield en dat Donal ondertussen uitrustte om de volgende wacht van hem over te nemen. Maar Weylin kende Donal. Hij stond Turi nu ongetwijfeld te begluren en zou hem gedurende deze eerste officiële wacht uittesten.

'Je hoeft haar niet weg te sturen hoor.' Ernans blik werd wat minder streng en Weylin meende zelfs pretlichtjes in zijn donkerblauwe ogen te zien dansen toen hij vervolgde: 'Ik zou best wel een andere slaapplek gevonden hebben voor vannacht.' Ernan grijnsde zijn tanden bloot. Er ontbrak een tand in zijn bovenkaak. Die was eruit geklopt tijdens een gevecht enkele jaren geleden, toen hij Weylin – toen net 15 jaar, arrogant en vooral ladderzat - woedend uit de gelagzaal van heer Larnan had gesleurd. Weylin voelde de schaamte weer opkomen toen hij eraan terugdacht hoe hij het gevecht had uitgelokt door heer Larnans jonge bruid in een overmoedige dronken bui vol op de mond te kussen ten overstaan van de hele verzamelde menigte. Zijn vader had veel moeite gehad om de gemoederen te bedaren en een nieuwe clanoorlog met Naedal te voorkomen. Samen met de schaamte, kwam het verdriet uit de leegte tevoorschijn en schroefde het zich als een ijzige klauw rond zijn keel.

'Die roodharige die bij de keuken rondliep zag mij wel zitten, denk ik, ze zou mij gerust...'

'Ik ga terug, mijn tenen vriezen er zowat af...' onderbrak Weylin hem abrupt. Hij was al binnen voordat zijn vriend kon reageren. Voordat hij Weylins zorgvuldig opgebouwde masker in duigen kon zien vallen.

Ernan keek de jongen hoofdschuddend na. 'Eithne, zijn liefde voor u zal nog zijn ondergang worden...' mompelde hij tegen de duisternis, terwijl hij een steentje wegschopte. Hij schrok zich bijna een ongeluk toen een duif met veel lawaai van

achter de pilaar naast hem opvloog.

‘Bijgelovige oude dwaas...’ vermaande hij zichzelf, terwijl hij met hevig kloppend hart het oude teken maakte om het kwaad af te weren.

De duisternis voor hem wervelde en pulseerde en scheurde vervolgens aan flarden. Ernans jarenlange ervaring als krijger zorgde ervoor dat hij instinctief zijn dolk trok en tegelijkertijd zijn linkerarm beschermend omhoog bracht toen een zwarte kraai langs zijn gezicht scheerde en de duif uit de lucht griste in een chaos van gekrijs en ronddwarrelende veren. De kraai hield zijn bloederige prooi onder zijn klauwen geklemd en pikte de duif op zijn kop tot hij dood was. Ernan stak zijn dolk weg en bracht zijn hart tot bedaren maar hield de kraai ondertussen goed in de gaten.

‘Is dat...?’ Turi stapte in de kring van toortslicht, terwijl hij de kraai belangstellend aankeek.

Ernan kon een huivering niet onderdrukken toen de kraai hen met zijn pik-zwarte oog indringend aankeek. Hoewel hij de vogel al kende sinds hij als jongeling bij Weylins vader in dienst ging, kreeg hij nog steeds de kriebels van de intelligente blik in zijn ogen. Het waren precies duistere poelen vol oude magie die je ziel zo konden opslokken.

Ernan voelde de verandering in de lucht en keek Turi met een grijns aan. De donkerbruine ogen van de jonge man sperden zich open en zijn pezige lichaam bevroor toen de dolk zacht over zijn keel gleed. Hij had de krijger, die nu tegen zijn rug aan stond, niet horen aankomen. Donals knappe, donkere gezicht vertoonde een woeste grijns toen hij met zijn schorre stem bij Turi’s oor fluisterde: ‘Je bent er geweest...’

‘Donal...’ zei Ernan hoofdschuddend op gespeeld berispende toon, ‘je geniet hier veel te veel van.’

Hij klopte Turi meelevend op zijn schouder, terwijl Donal met geconcentreerde blik en getuile lippen zijn dolk even op zijn vingertoppen liet balanceren alvorens hem weer weg te stoppen.

Turi’s bleek weggetrokken gelaat stak fel af tegen de gebruiende huid van zijn keel.

‘Wees altijd overal op voorbereid...’ gromde Donal terwijl hij de jonge krijger streng aankeek van onder zijn gefronste wenkbrauwen. Turi knikte stijf naar zijn mentor met bloedeloze, opeengeperste lippen. Aan de stijfheid van zijn schouders kon Ernan aflezen dat de jongeman zich ontzettend schaamde.

‘Maak je geen zorgen, knul. Niemand heeft de laatste test van Donal tot nu toe doorstaan. Hij haalt er plezier uit zijn leerlingen nog een laatste keer goed te vernederen voordat hij ze als strijdmakkers aanvaardt.’

Donal trok zijn zware wenkbrauwen op en slaakte een verontwaardigd hees kreetje, wat best lachwekkend overkwam gezien zijn imposante, gespieerde voorkomen. ‘Ik wil gewoon zeker zijn dat ze niet naast hun schoenen beginnen te lopen en zichzelf onoverwinnelijk achten.’ Hij snoof verontwaardigd en duwde zijn lange, zwarte vlecht terug over zijn schouder. ‘Ik heb het jullie al gezegd, mijn techniek heeft zonder twijfel al veel levens gered. Ik heb genoeg gezien hoe jonge krijgers denken dat ze ongenaak-

baar zijn zodra ze hun opleiding afronden. Hun arrogantie maakt hen onvoorzichtig. Het resultaat is altijd hetzelfde.' Hij prikte zijn wijsvinger in Turi's borstspier om zijn woorden kracht bij te zetten, alvorens grimmig verder te gaan: 'Het eindigt met bloedvergieten en de dood.'

De kraai besloot een einde te maken aan de ongemakkelijke situatie door tussen hen in te wiken en opnieuw de duisternis in te vliegen.

'Hij is op de afgesproken plaats aangekomen,' merkte Donal droog op terwijl hij de kraai nakeek.

'Het was dus echt Cai...' Er klonk bewondering in de stem van Turi en Ernan meende een glinstering in de ogen van de jonge man op te merken. Bij de vrije stammen, een nomadenvolk dat rondzwierf in een woest land ergens ver weg over de zeeën van Valoar – en waarvan Turi en zijn jongere zusje deel uitmaakten voordat ze jaren geleden werden weggeroofd door slavenhandelaars – geloofde men dat dieren bijzondere krachten bezaten omdat ze de boodschappers waren van de goden. Nadat Turi op hun weg hiernaartoe voor de derde keer zijn hoop had geuit Cai nog eens te kunnen zien, had Ernan hem gevraagd waarom hij daar toch zo op gebrand was. Toen Turi hem vertelde over het geloof van zijn volk, had Ernan eerst begripvol geknikt, om er dan grommend aan toe te voegen dat dat chagrijnige stuk vreten van een kraai hem eerder een instrument van de onderwereld leek te zijn dan een boodschapper van de goden. De anderen hadden er een tijdlang goed mee kunnen lachen toen Weylin hierop had gereageerd dat Ernan nergens bang voor was maar in zijn broek scheet zodra Cai in de buurt kwam. Ernan had het geplaag ondergaan en had zelfs goed moedig meegelachen, maar het veranderde zijn mening over de kraai niet. Als de vogel niet zo belangrijk was geweest voor zijn clanhoofd en voor Fallon, had hij hem al lang aan het spit proberen te rijgen. Fallon, de meesterspion en hoofdlijfwacht van Weylin, en dat beest waren echter onlosmakelijk met elkaar verweven.

'Ik ga slapen,' kondigde hij aan, 'zorg dat jullie ook goed uitgerust zijn voor wat ons ook te wachten mag staan morgen.' Hij spuwde op de koude stenen, de kraai in gedachten vervloekend en slenterde naar het vertrek dat hij deelde met Weylin.

2.

Zodra ze het verborgen gangenstelsel naar de grot werd ingeduwd, drong de zware, vochtige geur van de schaduwpoel haar neus binnen. Enyds maag werd een knoop. Niet alleen door de stank, maar vooral door het vooruitzicht opnieuw te moeten knielen in de zwarte, stinkende drab naast die duivelse poel. Het vooruitzicht h m weer onder ogen te moeten komen en die zure geur van angst te moeten ruiken van het meisje naast haar, die zelfs niet door de penetrante stank van de zwarte modder kon worden gemaskeerd.

Toen Enyd hier een klein jaar geleden naartoe was gebracht, waren ze nog met negen geweest.

Een bonte verzameling meisjes, afkomstig uit de verschillende uithoeken van Rannock. Er was zelfs een jonge vrouw bij geweest die vermoedelijk van over Het Nauw, uit Kambwe, afkomstig was. Haar diepbruine huidskleur, zwarte ogen en de vele vrolijk gekleurde vlechtjes in haar haren hadden telkens schril afgestoken tegenover hun eigen bleek geworden huid door het tekort aan zonlicht. Ze had Enyd elke keer doen denken aan de zomer: aan het warme licht van de zon, aan de kleurige bloemen die ze zo miste en die zo pijnlijk onbereikbaar leken in die duistere, mistroostige wereld waarin ze terecht waren gekomen. Zij had de derde ceremonie niet overleefd.

Enyd schrok 's nachts vaak wakker met het beeld van de kleurige vlechten voor zich, die bijna speels uitgespreid lagen over de donkere grond en beetje bij beetje opgeslokt werden in een zich traag verspreidende, donkerrode plas bloed. Het was een beeld dat voor de rest van haar leven op haar netvlies gebrand zou staan. Hoe lang, of eerder hoe kort, dat ook nog maar zou zijn.

'Ah...' Enyd struikelde en botste tegen de fakkeldrager aan die hen voorging. De soldaat duwde haar ruw van zich af.

‘Blijf met je vuile poten van mijn lijf!’ beet hij haar toe met een van walging vertrokken gezicht.

Enyd probeerde wankelend haar evenwicht terug te vinden. Een grote, ruwe hand omsloot voorzichtig haar elleboog en leidde haar verder tot ze het weer alleen af kon. Terwijl ze verder strompelde keek ze dankbaar over haar schouder naar de soldaat die achter haar aan liep en haar overeind had gehouden. Zelfs in het spaarzame fakkellicht kon ze de stijfheid in de houding van zijn schouders zien. En hoewel hij zijn best deed om elk oogcontact met haar te mijden, zag ze zijn behoedzame blik. Kilte beet zich vast in haar ruggengraat toen ze beseftte dat hij haar niet had geholpen uit vriendelijkheid, maar uit medelijden en angst. Haar ogen knepen zich samen tot spleetjes.

‘Tsss...’ siste ze boos. Ze zorgde ervoor dat haar afkeuring en walging bijna tastbaar werden. Het leedvermaak dat zijn geschrokken reactie teweegbracht, vervormde haar mond tot een grijns.

Ondertussen werd de tunnel naar de grot zo laag dat ze zich gebukt moesten voortbewegen. De vlammen van de fakkel likten het stenen plafond en maakten zo de zwarte roetsporen zichtbaar die getuigden over de vele afdalingen die hieraan al vooraf waren gegaan. Uiteindelijk spuwde de smalle trechter hen uit in de gigantische ondergrondse zaal.

Het duizelde Enyd telkens bij het zien van de metershoge zuilen van druipsteen die het stenen dak leken te dragen ver boven haar in het donker. Ze voelde zich er telkens zowel nietig als groots door: een vreemde dubbelheid die ze niet kon bevatten, maar die haar in een vreemde toestand van extase bracht.

Haar hoofdhuid begon te tintelen en naarmate ze de zaal verder betraden, reageerde haar hele lichaam op de onzichtbare trillingen die weerkaatsten tussen de zuilen en stalagmieten. Enyd kreeg kippenvel van kop tot teen, maar ook dit keer werd ze tegelijkertijd met de aantrekkingskracht tot de zwarte poel, overvallen door paniek. Iets in haar schreeuwde dat ze er zo ver mogelijk van weg moest vluchten, weg van deze door verdorvenheid doordrongen plek.

Op één of andere manier was ze er tot nu toe iedere keer in geslaagd om beide effecten te onderdrukken, maar dit kostte haar zoveel energie dat ze de dagen erna telkens wegzakte in een verdoofde toestand waarbij ze bijna niet meer kon praten of bewegen, laat staan eten of drinken.

Terwijl ze haar innerlijke gevecht voerde, werd ze naar de smalle stenen strook gevoerd die als een pier op het zwarte oppervlak van het water leek te rusten en tot het midden van de poel reikte. Daar waar de stenen pier overging in een oever van zwarte modder en uiteindelijk in het water verdween, werd ze door de soldaten op haar knieën geduwd. Deze keer was het haar beurt om de ceremonie te ondergaan. Enyd knee haar ogen dicht om het spiegelende, zwarte oppervlak dat haar lokte buiten te sluiten.

... Kom... Kijk en zie...

Het koude slijk zoog gretig aan haar onderbenen, waardoor ze vast kwam te zitten.

Ergens ver weg hoorde ze het gedempte, bulderende geluid van golven die op de rotsen buiten de grot braken. Het drong amper tot haar door dat het nieuwste meisje ook naast haar neer werd geduwd, tot ze rillende, klamme vingers tegen haar hand voelde duwen. Haar hart fladderde in haar borst en ze omsloot de hand van het meisje naast haar. Tussen haar wimpers door gluurde Enyd naar het meisje dat op dit moment haar enige anker van troost was. Er lagen grote schaduwen onder haar weggezonden bruine ogen, maar er lag een flauwe glimlach rond haar gebarsten, bleke lippen. Ze gaf een kneepje in de hand van het meisje om haar aandacht te trekken.

‘Waarom lach je zo idioot?’ fluisterde ze nauwelijks hoorbaar. Ze hield haar hoofd gebogen, zodat haar gezicht verborgen werd door haar haren.

‘Vanavond komt er een einde aan deze marteling,’ antwoordde het meisje met gebroken stem.

‘Ben je gek? Straks zijn we allebei dood en jij zit hier wat te lachen!’

Het meisje keek haar aan met vreemde lege ogen en die bizarre glimlach die haar mond nog steeds in een vreemde grimas verwrong. Enyds keel schroefde dicht. De haartjes in haar nek gingen overeind staan. Zo zag een gebroken mens er dus uit, dacht ze ontzet.

‘Straks ben ik vrij... Daar kan hij mij niets meer maken. Ja, straks ben ik vrij,’ zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen Enyd. Haar grip op Enyds hand werd pijnlijk hard, toen ze vervolgde: ‘en jij bent straks ook vrij.’ Ze barstte uit in droge snikken die het midden hielden tussen lachen en huilen en die haar magere schouders lieten schokken.

‘Bek dicht!’ Het meisje kreeg zo’n harde klap tegen haar oor, dat ze een scherpe gil slaakte en tegen Enyd aan knalde. Enyd plantte haar rechterhand in de zuigende modder om te voorkomen dat ze allebei het water in tuimelden en hapte naar adem toen een gloeiendhete bliksemschicht via haar hand en verder langs haar arm omhoog schoot tot in haar hoofd. De hitte was aanvankelijk verzengend, maar ging langzaam over in een behaaglijke warmte. Alsof er kooltjes lagen te smeulen onder haar huid. Die ene, vage stem – noch mannelijk, noch vrouwelijk – die ze steeds uit alle macht had buitengesloten, klonk nu duidelijker en steeg op vanuit de kooltjes, bewoog zich zinderend en kronkelend onder haar huid, nestelde zich in haar gedachten.

... Goed zo... kom maar... Laat ons tonen waartoe je echt in staat bent...

‘Ferehar! Niet te hardhandig, ze moeten nog deelnemen aan het ritueel.’

...Kijk en luister...

Verdwaasd ging Enyd weer rechtop zitten. Ze bestudeerde haar rechterhand die nu bedekt was met een dunne laag zwarte modder. Op een of andere manier zorgde het zwarte slijk ervoor dat ze hetgeen in de poel aanwezig was beter kon oppikken. Maar waarom voelde ze het nu pas, en niet toen ze in het slijk moesten neerknielen?

...Luister, bloed.... Kijk!

Enyd huiverde door de woorden die haar gedachten beheersten, maar toen realiseerde ze zich wat de stem bedoelde. Ze staarde naar haar hand, naar het bloed dat zich langzaam met de modder vermengde. Ze had zich bij het begin van de

afdeling naar de grot verwond. Ze was duizelig geworden en had zich willen tegenhouden aan de wand, maar een scherpe steen had haar handpalm opgehaald.

Bloed... Het is de combinatie van bloed en het zwarte slib dat dit teweeg brengt. Zou dit zijn wat hij al de hele tijd probeerde uit te zoeken?

Was dit de reden waarom al die meisjes één voor één in de poel hadden moeten kijken, geknield in het slib? Was het daarom dat ze moesten sterven, dat hun bloed vergoten werd naast de poel wanneer ze er niet in slaagden iets te zien?

Enyds ogen flitsten in de richting van de man die ondertussen was aangekomen. Zijn knappe gezicht stond gespannen en zijn blauwe ogen leken van ijs gemaakt. Vlug wendde ze haar blik weer af voordat hij zou opmerken dat ze hem aankeek. Ze wist niet wie hij was, enkel dat hij van adel was of heel rijk moest zijn, gezien de kledij die hij droeg en het feit dat hij altijd krijgers bij zich had die duidelijk voor hem werkten. Waar ze precies waren, kon Enyd niet zeggen. Ze waren destijds allemaal met een zak over hun hoofd in een kerker gedumpt en kwamen er enkel uit op de avond van nieuwe maan om deel te nemen aan het ritueel in de grot. Ze vermoedde wel dat ze ergens aan de kust moesten zijn, door de zeemeeuwen en de golven die ze soms kon horen.

Hij raakte hen nooit aan, want ze moesten onbezoedeld zijn voor het ritueel. Dat was het enige wat ooit duidelijk was geworden, omdat ze erbij waren geweest toen hij had gedreigd de krijgers te castreren als hij vermoedde dat ze ook maar één vinger naar hen uitstaken. Enyd waagde het opnieuw naar hem op te kijken en bestudeerde de gespannen lijnen van zijn bleke gelaat, terwijl hij zijn blik peinzend over het zwarte water liet glijden.

Hij weet zelf niet hoe hij het moet aanpakken! Het besef drong steeds meer tot haar door.

... Kijk... Bloed... Luister...

De beul, die hij Ferehar noemde, kwam op zijn aanwijzen dichterbij en greep het meisje naast haar ruw vast bij haar schouders. Enyd klampte zich bevend aan haar vast, door paniek overvallen toen de misselijkmakende realiteit tot haar doordrong dat ze op het punt stond háár te verliezen, het enige nog levende wezen dat meegeemaakt had wat zij meemaakte. De enige die wist dat ze hier was. Als zij stierf, zou Enyd ook ophouden te bestaan. Nog voordat de dolk vanavond haar hals zou kussen, zou ze al dood zijn. Ze beet op haar lip in een poging niet luidop te beginnen jammeren.

Het meisje keek haar een kort moment recht in de ogen en heel eventjes straalde er een beetje meer leven en warmte door in haar lege blik. Enyds gejaagde ademhaling vertraagde door de serene rust die het meisje uitstraalde. Ferehar duwde Enyd met gemak weg en hees het meisje aan haar elleboog omhoog, om haar tot bij zijn meester te brengen. De warmte van de gloeiende kooltjes onder haar huid bracht haar verder tot rust, verdreef de chaos van de paniek. Het werd plots allemaal helder, alsof de klamme mist die al een jaar lang in haar hoofd zat eindelijk opklaarde nu ze niet meer vocht tegen de stemmen. Enyd wist wat ze moest doen. Kloddertjes koude modder

spatten in haar gezicht toen ze zich haastig uit de greep van de drek worstelde en recht sprong.

‘Wacht!’ Haar stem weergalmde luid tegen de wanden van de grot. Ze knikte het meisje bemoedigend toe en vervolgde stiller: ‘Na vanavond zal je veilig zijn.’

‘Wat krijgen we nu?’ Ferehar lachte vol leedvermaak. Het litteken dat over zijn wang liep kreeg er een grillige vorm door en maakte zijn grove gezicht nog minder aantrekkelijk. Dit was een man die gemaakt was om te doden, en die ervan genoot, wist Enyd ondertussen. Ze keek hem even aan met alle minachting die ze kon opbrengen, maar verlegde haar blik algauw naar de knappe man met de gevaarlijke blauwe ogen.

‘U pakt het al die tijd al verkeerd aan.’ Haar stem klonk iel en bibberig in haar eigen oren, maar ze klampte zich vast aan het beetje moed dat ze voelde. De gloeiende kooltjes onder haar huid reageerden door nog warmer te worden. De man keek haar alleen maar aan met die gevaarlijke twinkeling in zijn ogen en ze besepte dat hij afwachtte wat ze zou zeggen. Ze dwong zichzelf hem recht aan te blijven kijken en hief haar kin in een hooghartig gebaar dat haar moed moest geven.

Vanuit haar ooghoeken kon ze de moordzuchtige blik van Ferehar zien. Hij greep naar zijn dolk, maar liet het heft met duidelijke tegenzin los na een klein handgebaar van de man voor haar.

‘De schaduwpoel heeft bloed nodig, maar van een levend persoon,’ vervolgde ze haperend.

‘Nadien kan diegene die gebloed heeft datgene in de poel zien wat u wil.’

‘Waarom nu pas?’

Enyd, uit haar wankel evenwicht gebracht door zijn onverwachte vraag, knipperde een paar keer snel met haar ogen, maar hield haar hoofd omhoog. Ook al knapte haar nek bijna van de spanning die door haar lijf gierde. Hij zette een paar stappen dichterbij, tot ze neus aan neus stonden. Om zijn volle lippen lag ondertussen een kille glimlach. De glimlach van een roofdier dat zijn prooi graag eerst wat laat kronkelen.

‘Misschien keek je wel graag toe hoe ik ze één voor één liet smeken. Misschien hou je er wel van om hun bloed te zien stromen.’ Zijn stem was fluweelzacht, zijn ogen fonkelden in het zwakke toortslicht en weerkaatsten de diepe zwarteheid van de schaduwpoel. Hij bracht zijn mond tot naast haar oor en veegde, teder als een minnaar, een lok van haar vervuilde haren uit haar gezicht. Enyd huiverde van walging. Toen hij verderging, bleek dat hij haar huivering anders interpreteerde.

‘Misschien was het je bedoeling om alle concurrentie uit te schakelen voor je je zet deed... Ik hou wel van een vrouw die sterk en meedogenloos is...’ Hij greep een vuist vol haar vast en rukte haar hoofd pijnlijk achterover. Enyd hapte naar adem. De ruk aan haar haren trok haar omver, maar haar val werd onderbroken door zijn arm die zich rond haar middel schroefde en haar hard tegen zijn lichaam aan duwde. Angst omklemde haar hart toen hij zijn heupen tegen haar aan stootte. De harde bult die door zijn broek heen tegen haar aan duwde, zei alles.

‘Ik hou er vooral van als ik hen aan mijn macht onderwerp.’

Zijn intense blik brandde dwars door haar heen, maar ze kon niet wegstijgen – mocht niet wegstijgen. Dus klemde ze haar kaken op elkaar en staarde hem aan met alle woede en vastberadenheid die ze kon opbrengen. Hij grinnikte en liet zijn blik over haar gezicht dwalen, terwijl hij speels een haarstreng tussen zijn vingers draaide.

‘Je stinkt.’

Hij liet haar zo plots los dat ze achterover op haar achterste viel. Het zwarte slib maakte een vies zuigend geluid toen ze erin belandde. Zijn vernederingen voedden haar woede en haar vastberadenheid om controle over deze situatie te krijgen. Hij had het nog niet helemaal door, maar zij had wat hij nodig had en dat gaf haar macht. Ze moest er alleen voor zorgen dat hij haar waarde correct inschatte, zonder door te hebben dat zij de touwtjes in handen had. Het was een gevaarlijk spel, wist ze. Enyd wist niet zeker of het haar zou lukken, maar wat ze wel met zekerheid wist, was dat ze vanavond zou sterven als ze niets ondernam.

‘Met zo’n fantastische gastvrijheid is dat niet verwonderlijk,’ sneerde ze, terwijl ze moeizaam weer recht krabbelde. Zijn vingers sloten zich om haar keel en sloten haar luchtpijp af. Hoewel haar instincten haar toeschreeuwden om te vechten voor haar leven, dwong ze haar lichaam om zich te ontspannen en liet ze haar armen langs haar zijde hangen. Ze keek hem alleen maar aan en deed alsof ze zich aan hem overgaf. Langzaam hief ze haar rechterhand en toonde hem haar handpalm, waar vers bloed zich ondertussen vermengd had met het opdrogende zwarte slijk. Zijn vingers losten hun grip een beetje, net genoeg om haar wat zuurstof te geven, maar hielden haar nog steeds bij haar keel vast. Ze zag het begrip langzaam dagen in zijn ogen, terwijl hij naar haar handpalm staarde. De hand om haar keel trilde lichtjes en Enyd wist dat ze deze slag had gewonnen.

Ze was terug... Althans, ze vermoedde toch dat het pulserende gouden balletje van energie dat nu voor haar zweefde vrouwelijk was. Zo had het altijd al aangevoeld, sinds de eerste keer dat ze het opgemerkt had tussen de sluiers van de werelden, nu zo’n 150 jaar geleden. Ze wist niet waar ze vandaan kwam - welke wereld tot de hare behoorde of welk tijdslot haar materiële vorm bevatte. Tussen de sluiers bestond “tijd” niet.

De eerste keer was haar gloed zo gedempt en dof geweest, dat ze haar bijna niet was opgevallen. De ziel had amper bewogen en er was zo’n grote troosteloosheid van uitgegaan, dat het als grijze mist rond haar heen hing. De aanblik had haar zozeer geraakt dat ze ernaartoe was gegaan, het arme wezen met helend wit licht had omhuld en haar voorzichtig tussen de sluiers had meegedragen tot ze voelde dat de ziel weer iets feller ging gloeien en teruggetrokken werd naar haar eigen realiteit. Ze had toen een sterke indruk gekregen dat de ziel aan een vrouwelijk wezen had toebehoord, een

jonge vrouw die net de drempel van volwassenheid had bereikt.

De tweede keer dat ze haar tussen de sluiers zag zweven, had het bolletje zo fel en knetterend gebrand, dat het haar bijna verblindde. Ze had gevoeld dat het hetzelfde wezen, dezelfde ziel was, als die ene keer. Alleen voelde ze die tweede keer heel duidelijk aan als een jong kind, vol levenslust en plezier. Het kinderzieltje had rond haar heen gedanst en had lichtjes langs haar wang geschampt. Een zacht, speels kusje... Het had haar tot in haar eigen ziel geraakt.

In de loop der jaren had ze haar regelmatig teruggezien: dwalend, dartelend, zoevend. Soms duurde het jaren voor ze haar terugzag, andere keren zat er maar enkele weken tussen. Iedere keer voelde haar essentie anders aan: nu weer eens kinds, dan weer oud of iets daar tussenin. Soms moest ze haar helpen om door de sluiers heen te raken en leek ze verdwaald. Andere keren raasde ze haar voorbij, alsof ze haast had, en van de ene naar de andere wereld vloog.

Na een aantal ontmoetingen had ze een verandering in de aanwezigheid van de ziel gevoeld. Het wezen leek zich bewust te worden van haar aanwezigheid en haar te kunnen aanvoelen en herkennen. Sinds dat moment hield het wezen haar regelmatig gezelschap tijdens haar reizen tussen de sluiers, en na een tijdje werd ze er zich van bewust dat ze steeds vaker uitkeek naar dat pulserende balletje energie dat soms naast haar of voor haar uit zweefde, als een troostend baken van licht tijdens haar eenzame, duistere reizen op het Pad.

Het laatste jaar was de aanwezigheid van de ziel zo in frequentie toegenomen dat ze haar, iedere keer als ze tussen de sluiers reisde, ontmoette. Verder leek ze ook vaker dezelfde leeftijd te hebben. Het was een teken dat de krachten van de vrouw, wiens ziel tussen de sluiers kon reizen, toenamen en tot wasdom kwamen.

‘Neveldwaler, mijn trouwe vriendin, vergezel je mij opnieuw op mijn pad?’

Er was iets mis, merkte ze toen ze dichterbij kwam. Neveldwaler, zoals ze het vrouwelijke wezen was gaan noemen, leek anders... zwakker... vervaagd...

Als ze in haar fysieke omhulsel was geweest, had haar hart in haar keel geklopt. Nu snelde ze gewoon naar Neveldwaler toe, wervelde rond haar heen, liet een heel dun sliertje van haar eigen bewustzijn rond haar heen kronkelen, vond de beste toegang en verbond zich met haar essentie.

Uiterst voorzichtig tastte ze rond. Ze wist niet welk wezen Neveldwaler precies was, maar er bestond een grote kans dat haar kracht te overweldigend zou zijn voor het vrouwelijke wezen aan wie deze ziel toebehoorde.

Ze voelde haar kwetsbaarheid - wat was ze fragiel - het leek alsof ze met reuzenhanden een bloemsteel bevoelde die gemaakt was van het dunste kristal. Ze ging behoedzaam verder - tastend, voelend - tot ze de troebele plek opmerkte.

Geschrokken trok ze zich terug en koppelde zich los van Neveldwalers ziel.

‘Je bent niet meer terug geraakt...’ echode haar verbijsterde stem in de grote leegte.

Wanneer je te lang tussen de werelden dwaalde, bestond het gevaar erin dat je essentie in die mate wijzigde dat je niet meer resoneerde met de sluier van je eigen wereld. Waardoor je geweigerd werd om terug te keren. Je fysieke omhulsel bleef dan

zielloos achter en stierf uiteindelijk, waardoor ook je essentie verdween. Je ziel vervaagde tot je essentie werd opgenomen in de sluiers en er niets meer van je overbleef.

‘Je dwaalt hier al te lang rond, lieve vriendin. Tijd om terug te keren,’ vervolgde ze resoluut. Ze omhulde Neveldwaler met helend wit licht en nam haar voorzichtig met zich mee, net als die allereerste keer, 150 jaar geleden.

Ze sprong. Er was geen tijd te verliezen, ze was al bijna te ver heen.

De sluiers scheurden rond hen open, uitwijkende slierten nevel van glinsterend parelmoer. Ze beschermde de zwak pulserende ziel van Neveldwaler met haar licht, terwijl ze in vrije val voorbij talloze werelden flitsten.

‘Wees niet bang,’ fluisterde ze haar toe, ‘ik ben hier bij je. Wees niet bang.’ Ze wist niet zeker wie ze probeerde te overtuigen, Neveldwaler of zichzelf.

Sterren wervelden rond hen heen in een dans van vonkenregen. En toen voelde ze een heel zachte trilling door de uitdovende ziel heen trekken. Ze liet haar licht aanzwellen zodat ze vertraagden en liet de nevelige sluiers zich rond hen heen wikkelen om hun val uiteindelijk tot stilstand te brengen.

Traag, aftastend, ging ze verder op het Pad, tot ze bij de sluier kwam die het meest resoneerde met Neveldwalers essentie. Ze kon haar heel zacht voelen trillen toen ze dichterbij kwamen.

‘Daar ga je, Neveldwaler. Blijf even weg van het Pad, je hebt nu tijd nodig om te rusten en te herstellen.’

Met haar licht hield ze de sluier open zodat Neveldwaler er gemakkelijker doorheen kon breken.

Ze bleef toekijken hoe haar vriendin zich een weg terug vocht. Ze worstelde, had het duidelijk moeilijk, maar net toen ze dacht dat het haar niet zou lukken, zag ze de sluier huiveren en gleed Neveldwaler er eindelijk doorheen.

Ze trok haar licht terug uit de sluier en maakte zich klaar om terug te keren naar haar lichaam. Ze had te veel kracht opgebruikt door Neveldwaler te helpen. Het gevaar om zelf verdwaald te raken of opnieuw in de demonenwereld getrokken te worden, was nu te groot. Ze zou haar reis, en haar missie, morgen moeten vervolgen. Ze kon alleen maar hopen dat Neveldwaler het gered had.

Kokhalzend klampte ze de bevuilde emmer vast, terwijl haar maag zich steeds opnieuw in pijnlijke knopen draaide om de laatste druppel gal uit haar lijf te persen. Haar vermoeide spieren trilden en verkrampden bij elke golf van misselijkheid die door haar lichaam heen trok. Na een tijdje stopte het kokhalzen en trok de misselijkheid eindelijk weg. Enyd zakte uitgeput in elkaar en bleef als een hoopje ellende op de vloer naast de emmer liggen.

De stemmen hadden gelijk gehad. De schaduwpoel had het bloed uit de vers

aangebrachte snede in de palm van haar hand geaccepteerd. Toen ze vervolgens was neergeknield aan de rand van het water en haar hand in de modder had geduwd, had de poel haar geheimen aan haar onthuld.

... Kijk... Luister, Roodklauw...

Ze had op het randje van de waanzin gebalanceerd. Wat ze had gezien en gehoord was te verschrikkelijk voor woorden. Toch had ze zichzelf gedwongen om het te doorstaan, tot voorbij het punt van breken. Nadien had hij haar uitgehoord en zij had hem de antwoorden gegeven, wetend dat ze bij hem in verkeerde handen zouden zijn. Maar wat nog verschrikkelijker was dan dat hij nu over die gevaarlijke informatie beschikte, was dat ze hem ook het instrument had gegeven om alles te kunnen verwezenlijken.

Ze had hem laten beloven dat zowel het meisje als zijzelf gespaard zouden blijven als het haar lukte om in de schaduwpoel te schouwen en dat ze niet meer in de kerkers zouden worden opgesloten. Op dat moment had ze niet méér kunnen afdwingen. Enyd had echter nooit kunnen inschatten dat haar aandeel op het punt had gestaan veel groter te worden dan enkel het ritueel te volbrengen.

Nu lag ze hier, op de grond van haar “nieuwe vertrekken”, zoals hij het grijnzend had genoemd.

Het werktuig voor de gruwelijke plannen van deze heer. Zijn instrument... Zijn heks...

Enyd hoorde de deur van haar kamer zachtjes open en dicht gaan. Ze krabbelde moeizaam overeind en strompelde tevoorschijn van achter het luxueuze kamerscherm dat de kamerpot afschermd van de rest van de kamer. Een dienstmeisje keek haar even verschrikt aan, maar wendde toen snel haar blik af en maakte een diepe kniebui-ging. Ze had twee dampende emmers vol heet water bij zich. Enkele zweetdruppeltjes pparelden op haar voorhoofd, net onder de rand van haar zandkleurige hoofddoek.

‘Het bad is zo meteen klaar, vrouwe.’

Vanbinnen kromp Enyd in elkaar bij het horen van die respectvolle aanspreektitel, en van het ontzag en de schrik die weerklonken in de stem van het dienstmeisje, maar ze dwong zichzelf haar schouders te rechte en afstandelijk te knikken. Het dienstmeisje haastte zich met de volle emmers voorbij Enyd en verdween achter het kamerscherm, waar eerder al een houten badkuip was klaargezet. Schaamte be kroop Enyd, toen de zure geur van haar braaksel haar ineens tegemoet kwam. Het dienstmeisje besteedde hier echter geen zichtbare aandacht aan, goot het warme water in de tobbe en nam de vieze kamerpot met een routineuze beweging mee op haar weg naar buiten.

‘Ik zal deze even gaan leegmaken voor u, vrouwe. Ik kom zo meteen terug om u te helpen.’

‘Ik heb geen hulp nodig!’ snauwde ze het dienstmeisje toe.

Zij keek Enyd op haar beurt geschrokken aan. Haar blik ging bezorgd naar Enyds ontzettend vervuilde en verwarde haren. Die hadden al een jaar geen kam meer gezien en na een aantal weken in gevangenschap had Enyd het ook opgegeven om haar haren met haar vingers te proberen ontwarren. Ze had er destijds de zin niet meer van in gezien.

‘Vergeef mij, vrouwe,’ bracht ze er haperend tegenin. Haar wangen liepen rood aan.

‘Het is een moeilijk en tijdrovend karwei om zelf uw haren te wassen en te ontwarren. En ... en de heer v... verwacht u binnen een half uur in zijn vertrekken... Het is een kleine moeite voor mij om u hierbij te helpen.’

Enyd staarde haar aan. Ze wist niet hoe ze met dit aanbod om geholpen te worden moest omgaan. Haar hele leven had ze voor zichzelf moeten zorgen. Ooit had ze een moeder gehad die van haar hield. Maar ze was gestorven toen Enyd zes was, en behalve enkele vluchtige indrukken van gouden zonlicht op een warme huid die naar kamperfoelie rook en een lieve glimlach in een sproetig gezicht, waren er geen herinneringen aan haar overgebleven.

‘Ontkleedt u zich alvast en neem maar plaats in het water, het is lekker warm. Ik ben zo meteen terug.’

Nog voor Enyd kon reageren, was ze verdwenen. Verward friemelde Enyd aan de lompen die ze nog steeds droeg en draaide zich om naar de figuur die stil op het gigantische bed zat. Het meisje keek haar al even verward aan.

‘Ik denk dat je je best klaarmaakt,’ zei ze op fluisterton.

‘Ga jij maar eerst.’

‘Ik denk niet dat dat de bedoeling is. Jij bent nu een vrouwe, de nieuwe beschermeling van de heer. Ik ben maar...’ Ze fronste haar dunne wenkbrauwen, zoekend naar woorden. ‘Wat ben ik eigenlijk?’

‘Jij behoort tot mijn huishouden,’ herhaalde Enyd de leugens van de heer die hun plotse verschijning moest verklaren zonder argwaan te wekken. Ze kon zich echter niet voorstellen dat de vervuilde toestand waarin ze midden in de nacht plots waren opgedoken geen vragen zou laten rijzen, maar hij maakte zich daar blijkbaar geen zorgen in.

‘Ik ben dus uw kamermeisje, uw dienstster. Eigenlijk moet ik u helpen baden.’

Ze stond op van het bed. Enyd haastte zich naar haar toe en duwde haar terug neer. Op een of andere manier voelde ze een enorme beschermingsdrang tegenover het meisje wiens naam ze nog altijd niet wist.

‘Neen, je bent mijn gezelschapsdame. Jouw taak is om mij gezelschap te houden.’

Enyd merkte dat haar bruine ogen vochtig werden, terwijl ze aan de weelderige beddensprei pulkte met haar lange vingers. Haar nagels waren gescheurd en hadden rouwrandjes. Enyd werd zich meteen weer bewust van hun extreem vuile en verwaarloosde voorkomen. Hun aanwezigheid in deze prachtige, rijkelijk versierde kamer leek plots zo misplaatst dat het bijna lachwekkend was.

De knellende band rond haar borstkas verstrakte zich nog meer bij de gedachte dat de ontdekking dat ze een heks was een onoverbrugbare afstand tussen hen in had gecreëerd. Wie zou er tenslotte willen omgaan met een heks, laat staan haar voortdurend gezelschap willen houden.

‘Ik ...’ Ze schraapte haar keel en begon opnieuw: ‘Je hoeft niet bang voor me te zijn. Ik zal je geen kwaad doen.’

‘Dat weet ik.’ Het onvervalste vertrouwen waarmee ze het zei, trof Enyd.

‘Ik ben gewoon zo opgelucht dat hij ons bij elkaar heeft laten blijven... Jij hebt mij daar weggehaald, je hebt mij uit de klauwen van de dood gegrist door jezelf op te offeren. Nu zal ik mijn best doen om je hier doorheen te helpen, wat je ook te wachten staat.’

‘Je bent mij niets verschuldigd. Ik kan hem misschien zover krijgen dat hij je laat gaan. Ga naar huis, leid je leven.’

Laat me hier alsjeblieft niet alleen... Enyds hart klopte in haar keel.

Het meisje trok haar schouders op en gleed van het bed af.

‘Ik heb toch niets om naar terug te gaan. En daarbij...’ Enyd zette onwillekeurig een stap achteruit toen ze voor haar kwam staan en haar hand vastpakte. Het meisje fronste haar dunne wenkbrauwen toen ze de snede in Enyds handpalm bestudeerde. Met haar slanke vingers streelde ze zacht over de gevoelige, ongeschonden huid naast het geronnen bloed. Enyd rilde en voelde hoe een golf van warmte zich door haar hele lichaam verspreidde. Het was een andere warmte dan de kooltjes die sinds het ritueel onder haar huid brandden. Minder verschroeiend, vloeiender, sprankelend als de schittering van de opkomende zon op de rivier. De spieren in haar onderbuik verstrakten. Nog nooit had iemand haar met zoveel zachtheid aangeraakt. Nog nooit had haar lichaam zo heftig gereageerd op een aanraking: geschrokken, smachtend...

De bruine ogen van het meisje boorden zich in de hare, helder fonkelend van een emotie die Enyd niet kon thuisbrengen.

‘Ze hebben mij altijd verteld dat de heksen lang geleden uitgestorven zijn, uitgeroeid.’ Enyd kromp ineem bij het woord “heksen”, maar bleef haar gefascineerd aankijken. Haar haren hadden een onbestemde kleur gekregen door het vuil, net als die van Enyd zelf, maar haar wenkbrauwen en lange wimpers waren lichtbruin van kleur en gaven haar bruine ogen een zekere diepe warmte.

‘En nu staat er hier een Wijze, recht voor mijn neus... Weet je, ik heb gezien hoe hij naar je keek toen je in de schaduwpoel staarde. Ik zag zijn angst, zijn ontzag voor de kracht die in je sluimert. En ik zag zijn honger naar jouw macht.’ Ze ging bijna fluisterend verder, haar stem rauw van emoties: ‘Ik heb het ook gezien... je kracht. Het gloeide op onder je huid, als vloeibaar vuur dat door je aderen stroomde. Jij bent sterk... en je zal nog veel sterker worden. En op een dag...’ Ze slikte de tranen van woede weg die in haar ogen opwelden en perste de laatste woorden furieus tussen haar op elkaar gebeten tanden door, ‘op een dag, zullen we hen wreken... Onze zusters die we niet konden bevrijden...’

Enyd voelde de warmte naar haar gezicht kruipen, maar ze kon haar blik niet afwenden. Zelfs met haar vettige haren en het aangekoekte vuil dat een masker vormde op haar gezicht, was ze het mooiste meisje dat Enyd ooit had gezien. In plaats van angst en afkeer toonde ze openlijke bewondering voor Enyds pas ontdekte heksenafkomst. En toen ze zo vurig haar vertrouwen in Enyd verkondigde, laaiden de gloeiende kooltjes onder haar huid op tot een vreugdevuur. Een vreugdevuur dat haar omsmeedde tot het zwaard dat hen allen zou wreken.

‘Wat is je naam?’ fluisterde Enyd met opeengeklemd kaken. Ze werd ijl in haar hoofd door de adrenaline die door haar heen stroomde.

‘Deirdre... Hoe heet jij, zuster?’

Enyd voelde verschillende emoties tegelijkertijd. Zuster... Langs de ene kant wou ze het uitschreeuwen van vreugde, maar tegelijkertijd werd ze door angst bekropen omdat ze niet wist hoe ze hiermee om moest gaan. Nog nooit eerder had iemand haar een dergelijke erkenning gegeven. Nadat ze in huis werd gehaald door haar moeders broer, kreeg ze van zijn vrouw enkel verwijten naar het hoofd geslingerd. Haar oom kwam er nooit tussen toen ze meer slagen en schoppen kreeg dan eten. Hij was veel te druk bezig met zich dood te drinken, om haar zelfs maar op te merken. Tot die avond waarop hij zich dronken op haar had gestort. Als haar tante niet tussenbeide was gekomen en hem bewusteloos had geslagen met de haardpook, zou hij haar verkracht hebben. Haar tante had een paar korsten droog brood, een verschrompelde appel en een roestig mes in haar haardoek gedraaid en had Enyd tot aan de rand van het dichtstbijzijnde dorp bij de hand meegetrokken. Daar had ze de geïmproviseerde plunjezak ruw in Enyds handen geduwd en haar gezegd dat ze moest zorgen dat ze weggwam. Enyd was te veel verdoofd geweest van de schrik, om te beseffen wat haar allemaal overkwam. Ze was pas elf geweest. Ze herinnerde zich de tranen in haar tantes ogen, de spijt op haar gegroefde gezicht. Die hardvochtige, verbitterde vrouw, die door de tegenslagen in haar leven verleerd was liefde te tonen, was voor Enyd de dichtste benadering van familie geweest.

‘Ik heet Enyd,’ antwoordde ze uiteindelijk. Deirdre glimlachte vreemd, terwijl ze Enyd afwezig aanstaarde. Haar ogen hadden alle warmte van daarnet verloren, ze leken ineens weer leeg, gebroken. Een huivering van angst trok door Enyd heen. Voorzichtig trok ze haar hand terug.

De opgebouwde spanning werd doorbroken door het geluid van zacht sloffende voetstappen op de gang. Enyd draaide zich abrupt om en haastte zich naar de houten tobbe met warm water, dankbaar voor de onderbreking van wat er zich daarnet ook mocht hebben afgespeeld. Ze had net haar vieze jurk op een hoopje naast het bad laten vallen, toen het dienstmeisje aanklopte en meteen daarna de deur opende. Snel stapte Enyd in het bad en slaakte een verrast kreetje toen het warme water haar huid omsloot. Met een zucht van opluchting en genot liet ze zich helemaal in het water zakken. Het was een vreemde sensatie om in warm water te baden; ze was het gewoon zich altijd te wassen met koud water. Het dienstmeisje liep naar Deirdre toe en maakte een reverentie: ‘In uw slaapvertrek staat er ondertussen ook een bad klaar, mejuffrouw.’ Deirdre staarde het dienstmeisje met diezelfde afwezige blik aan, maar toen knipperde ze loom met haar ogen, alsof ze net ontwaakte uit een droom. Misschien was dit ook wel zo, bedacht Enyd.

Misschien was het niet meer dan een droom geweest te geloven dat zij wraak zouden kunnen nemen, dat ze ook maar iets zouden kunnen teweegbrengen ter vergelding. Misschien was haar vertrouwen in Enyd volledig misplaatst en zouden ze binnenkort allebei ontwaken in een realiteit die nog erger zou zijn dan hun ergste

nachtmerries. Er was niets wat ze konden doen, bedacht Enyd terwijl het dienstmeisje haar rug begon te schrobben, ze konden enkel afwachten.

Een uur later schuifelde ze op zachte sloffen achter de dienstmeid aan door de praktisch verlaten, nachtelijke gangen van de burcht. Bij elke stap ruiste de rok van haar linnen jurk zacht over de koude stenen. Ze kon niet zeggen hoe ze de kleur van de jurk precies moest noemen, maar omschreef het in gedachten als eierschaalwit. De lichte stof streek pijnlijk over haar rauw geschrobde huid. Het dienstmeisje had haar natte haar in strakke vlechten op haar hoofd vastgezet. De licht koperen kleur die tevoorschijn kwam naarmate haar haren droger werden, was weggestoken onder de witte hoofddoek die het dienstmeisje kunstig rond haar haren had gewikkeld en met een sierlijke knoop had vastgemaakt.

Enyd moest zich voortslepen en had veel moeite om het meisje bij te houden. De weldadige warmte van het bad had haar vermoeidheid alleen maar erger gemaakt. Ondanks de uitputting dwong ze zichzelf om in haar rol als heks – of Wijze, zoals Deirdre haar had genoemd – te stappen. Ze streek haar gezicht glad en zorgde ervoor dat haar rug recht was, hoewel haar rugspieren stekend en brandend protesteerden. Ze wilde dat haar gelaatsuitdrukking zo neutraal mogelijk was, alsof alles haar onverschillig liet. Als ze nu minachting zou tonen, of te sterk zou overkomen, dan zou hij haar proberen te breken. Als ze echter angst of zwakte zou tonen, zou hij haar helemaal kapot maken.

De paar wachters die ze voorbij waren gekomen op hun tocht door de verschillende gangen, keken haar na. Sommigen stiekem, vanuit hun ooghoeken, anderen wachtten tot ze voorbij was gekomen om hun hoofd nieuwsgierig in haar richting te draaien. Een enkeling staarde haar openlijk aan, met licht geopende mond en opengesperde ogen. Ze meende te zien hoe hij het teken maakte om het kwaad af te weren.

Laat ze maar over mij denken wat ze willen, dacht ze. Ze wist dat het echte monster degene was die haar in zijn vertrekken had ontboden.

Het dienstmeisje hield halt voor een simpele houten deur die niet werd bewaakt. Eventjes dacht Enyd dat ze zich vergist moest hebben. Ze klopte echter aan en maakte een diepe kniebuiging zodra ze de deur geopend had. Met haar hoofd gebogen en haar ogen naar de grond gericht, bleef ze geknield zitten tot ze het signaal kreeg rechtop te mogen staan. Ze gebaarde vervolgens naar Enyd dat ze naar binnen moest komen en knielen.

Enyd bleef kaarsrecht overeind staan, maar sloeg wel haar ogen neer. Het dienstmeisje verliet de ruimte zonder woord van afscheid en sloot de deur achter zich. Een claustrofobisch gevoel dreigde zich van haar meester te maken. Ze deed haar best om haar kalmte te bewaren en strengelde haar vingers achter haar rug in elkaar, om haar trillende handen te verbergen.

Enyd wachtte tot hij haar zou aanspreken, maar er gebeurde niets. Helemaal niets. Voorzichtig gluurde ze door haar roestbruine wimpers heen. De heer stond, met zijn

rug naar haar toe gedraaid, iets te bestuderen op de tafel voor hem.

Enyd waagde het om voorzichtig rond te kijken. Het vertrek was een kleine, vierkante ruimte met kale muren. De kamer was zeker niet meer dan 6 passen lang en breed en had geen enkel raam.

Het enige wat zich in de ruimte bevond was een lange, houten tafel waarvan het tafelblad al erg gekrast en geblutst leek, twee houten stoelen en een drie-armige kandelaar waarin kaarsen van bijenwas brandden. Aan de muren hingen twee toorts-houders. Verder zag Enyd dat er naast de deur waarlangs ze naar binnen was gekomen, nog een houten deur was in de wand links van haar. Er was geen haard of vuurplaats aanwezig, waardoor het hier waarschijnlijk vaak ijskoud was.

De deur achter zich zwaaide zonder waarschuwing open. Enyd draaide zich verschrikt om en stond oog in oog met Ferehar, die haar eerst verrast, maar meteen daarna met onverholen lust aankeek. Enyd wist alleen niet zeker of het wellust of moordlust was dat zijn grijnzende gezicht uitschreeuwde. Misschien was het wel allebei.

Ferehar duwde haar ruw opzij en trok een jonge vrouw aan haar bovenarm achter zich mee. Aan haar kledij en hoofddoek te zien, was ze ook een dienstmeisje in dit huishouden. Ze was een volslanke, jonge vrouw. Je kon haar mollig noemen als je on-eerbiedig wilde zijn, maar ze was op alle juiste plekken goed voorzien en welgevormd, wat haar ongetwijfeld heel aantrekkelijk maakte voor de meeste mannen. Enyd zag dat ze bovendien een mooi gezicht had met aantrekkelijke kuiltjes in haar wangen. Die wangen waren nu zo rood als rijpe appels, door inspanning of door stress. Enyd vermoedde het laatste, want de vrouw staarde zwaar ademend en met opengesperde ogen naar de rug van de heer. Ferehar dwong haar op haar knieën te gaan zitten. De beul ging tegen de muur rechts van hen staan, waar hij Enyd onafgebroken bleef bekijken met die akelige grijns op zijn verminkte, lelijke gezicht.

‘Hoe is je dienst vandaag verlopen, Maisrie?’ Zijn stem was stil geweest, maar leek toch de hele ruimte te vullen.

De jonge vrouw veegde nerveus een lok lichtbruin krulhaar weg uit haar gezicht en duwde het weer weg onder haar kapje. ‘Alles is naar uw wens verlopen, mijn heer. Ik heb toegang tot zijn slaapvertrek...’ Haar ogen flitsten nerveus naar Enyd maar richtten zich meteen weer op de grond. De bloes op haar wangen verdiepte zich: ‘e... en tot zijn bed gekregen.’

Er veranderde niets aan zijn houding, hij bleef het voorwerp op de tafel voor hem in stilte bestuderen. Toch veranderde er voelbaar iets. De spanning was te snijden. Enyd slikte krampachtig de brok zenuwen in haar keel weg.

De vrouw zat een tijdje te friemelen aan haar schort. Ze verbrak uiteindelijk als eerste de stilte.

‘Hij heeft niet van de beker willen drinken...’ bekende ze, angstig fluisterend.

Eindelijk draaide de heer zich om. Enyd kon nog steeds niet geloven hoe knap en charismatisch hij eigenlijk was. Hij trok de jonge vrouw met een minzaam gezicht overeind en omvatte haar gezicht met zijn beide handen. Ze keek hem ongemaakt

en angstig aan.

‘Ssst... rustig maar, Maisrie. Doe nu toch niet zo bang en schichtig als een klein vogeltje,’ sprak hij haar sussend toe, terwijl zijn duimen zacht over haar wangen streelden. ‘Hoe lang kennen we elkaar nu al?’

‘V...vijf jaar, mijn heer,’ antwoordde ze ademloos.

‘Vijf jaar... We kennen elkaar ondertussen al heel goed, toch?’

‘J...ja, mijn heer...’

‘Tssss,’ siste hij verongelijkt. Hij keek haar aan met een uitdrukking die Enyd als gekwetstheid interpreteerde. ‘Mijn heer, mijn heer... Ik heb je al minstens honderd keer gezegd dat je mij gewoon Taran mag noemen.’ Hij drukte zijn lichaam tegen Maisrie aan, zijn vingers groeven zich dieper in haar kapje, zodat hij haar hoofd stevig vast had. Zijn handen hielden haar, ondanks haar lichte gewriemel om meer afstand tussen hun lichamen te creëren, op haar plaats. ‘Het lukt je nochtans om mijn naam te schreeuwen als ik je neuk...’ Zijn stem was nog steeds even zacht als daarnet. Enyd durfde zich niet te verroeren.

‘Heb je hém ook bij zijn naam mogen noemen toen hij je neukte?’ perste hij er met een schorre stem uit, zijn ogen werden donker. Enyd meende jaloezie in zijn stem te horen. De jonge vrouw trok wit weg en probeerde haar gezicht uit zijn handen te trekken.

‘Rustig maar, Maisrie.’ Hij zuchtte en plooidde zijn volle lippen opnieuw in dat verleidelijke glimlachje. ‘Je hebt er goed aan gedaan hem niet te dwingen. Eigenlijk is dit best een interessante wending... Deze hele situatie heeft... potentieel...’ Hij kuste haar voorhoofd, waarbij zijn lippen haar amper aanraakten. ‘O,’ vervolgde hij bijna terloops, ‘hoe gaat het trouwens nog met dat schattige zoontje van jou? Drust, was zijn naam?’

Enyd hoorde Maisrie naar adem happen, haar wangen waren nat van de tranen. De heer – zijn naam was blijkbaar Taran – veegde de tranen minzaam glimlachend weg met zijn duimen.

‘Ze groeien zo snel op, nietwaar? Ik durf wedden dat jouw kleine Drust een echte deugniet is. Als hij een beetje lijkt op zijn moeder...’ Hij knipoogde haar samen-zweerderig toe, maar vervolgde toen ernstig: ‘Pas maar goed op met dat ventje, de Ruggengraat is een gevaarlijke plek voor kleine kinderen.’ Hij bracht zijn mond tot naast Maireads oor. Enyds bloed stolde in haar aderen toen ze opving wat hij tegen de vrouw zei, alvorens haar abrupt los te laten: ‘Te veel kliffen waar ze vanaf kunnen vallen...’

Hij kwam met rustige tred voorbij Enyd, die snel een stap opzij zette, en opende de deur. Maisrie, die overduidelijk van slag was, staarde hem even met een betraand en vlekkerig gezicht aan. Vervolgens veegde ze met haar schort haar tranen en snot weg, terwijl ze hem smekend aankeek.

‘Alsjeblieft...’ smeekte ze, amper hoorbaar. Toen Taran haar alleen maar gemeen toegrijnsde, stormde ze de kamer uit en verdween de donkere gang in.

Enyd hoorde haar rennende voetstappen wegsterven in de stilte van de nacht.

Taran gaf Ferehar een subtiel knikje, waarop de beul zich van de muur losmaakte en de gang op gleeed, Maisrie achterna. De uitdrukking die Enyd op zijn gezicht zag voordat hij door de deur verdween, was niet anders te benoemen dan pure gelukzaligheid. Ze scheurde haar blik los van de deuropening en bevroor. Taran stond haar met een ernstig gezicht recht aan te kijken.

Eén van de toortsen ging spetterend uit. De ruimte werd gretig opgeslorpt door de groeiende duisternis. Het verstikkende gevoel dat Enyd had bekropen terwijl ze getuige was van Maireads ondervraging, nam toe en werd bijna ondraaglijk.

Enyd had willen ingrijpen, maar haar lichaam was bevroren van angst. Het wou niet luisteren naar haar bevelen in beweging te komen om ook maar iets te doen. Meteen daarna was ze duizelig geworden en leek het alsof ze alles van op een afstand waarnam. Alsof ze niet meer in haar lichaam aanwezig was, maar ergens daarbuiten moest toekijken, machteloos en ontzet. Toen Taran in beweging was gekomen om de deur voor Maisrie te openen, had haar lichaam puur vanuit instinct gereageerd. Haar achteruitdeinzen had die verschrikkelijke toestand doorbroken. Maar tegen dan was Maisrie reeds de gang opgestormd en was het te laat om nog tussen te komen.

En nu stond heer Taran haar met die intense blik recht aan te kijken. Hij werd omhuld door de verstikkende duisternis die enkel nog enigszins op afstand werd gehouden door het flauwe kaarslicht en die ene toorts die binnenkort vermoedelijk ook uit zou doven. Het leek hem echter niets te doen. Integendeel, hij leek er bijna deel van uit te maken.

Het spel van duisternis en licht wierp diepe schaduwen op zijn knappe gezicht, waardoor hij een eng en dreigend uiterlijk kreeg.

De uitdrukking op zijn gezicht was onleesbaar, enkel zijn ijsblauwe ogen lichtten op in de schaduwen van zijn oogkassen en hielden haar blik gevangen. De schaduwen leken zijn vlees weg te vreten, de schedel onthullend van het verdorven creatuur dat onder dat mooie uiterlijk schuilging. Doodsbang beseft Enyd dat ze op dit moment zijn ware aard zag.

Deze man was niet gevormd en bedorven door zijn opvoeding of status, zelfs niet door machtswellust. Dit was wie hij altijd al was geweest. Deze man was zo geboren, gebrekkig, wreed, niet in staat tot liefde of medeleven. En zijn hoge positie stelde hem in staat ongehinderd zijn gang te kunnen gaan. Nee, heer Taran zou nooit veranderen, wat er ook ondernomen zou worden. Deze man deinsde voor niets of niemand terug.

Hij was levensgevaarlijk...

Enyd probeerde zijn ijzingwekkende blik te weerstaan. Als ze nu haar ogen zou neerslaan, onderwierp ze zich, toonde ze zwakte. Dan zou ze een vogel voor de kat zijn. Maar zelfs nu, ongeacht haar verzet, ongeacht haar onuitgesproken belofte hem te zullen weerstaan, wist ze dat ze hoe dan ook overgeleverd was aan zijn grillen.

Het maakte de leegte die al deels bezit van haar had genomen in de afgelopen maanden alleen maar groter. Ze viel sneller en sneller in die bodemloze leegte, neergeduwd door de ijskoude ogen van de dood in mensengedaante.

3.

De loopjongen was hen kort na zonsopgang komen halen en leidde hen nu door het stenen doolhof van de galerijen, hen af en toe een nerveuze blik over zijn schouder toewerpend. Weylin lette er de eerste keren op zijn blik met een zuinige, maar vriendelijke glimlach te beantwoorden, maar de jongen leek er alleen maar zenuwachtiger van te worden. Nu negeerde hij de jongen dus maar en keek bij het voorbijkomen schijnbaar ongeïnteresseerd naar de wandkleden die hier en daar tegen de muren hingen. Donal en Turi liepen één stap achter hem, hun ritmische voetstappen weerklonken dof door de lange gang. Donal liep aan zijn linkerkant, de kant van zijn hart, en Turi was aan zijn rechterkant opgesteld. Weylin hield zijn gelaatsuitdrukking neutraal, terwijl hij de jongen door de schaars verlichte galerijen bleef volgen. Hij had de informatie gemist die zijn raadsheer voor hem was gaan verzamelen doordat ze vroeger dan verwacht ontboden werden, dus probeerde Weylin de tijd van de verplaatsing te gebruiken om zijn tactiek bij te schaven.

Ernan was twee uur geleden hun slaapkamer uitgeslopen en had zich richting het hart van iedere burcht begeven. De keuken. Zelfs op dat uur zou er alweer personeel bezig zijn om de nog brandende vuren heter te stoken en voorbereidingen te treffen voor het ontbijt van Taran en de andere belangrijke leden van zijn hof. Ernan en Turi hadden bij aankomst te horen gekregen dat ze, net als de wachters van de burcht, bij het aflossen van hun wacht bij de keukens mochten langsgaan voor een beker warm bier, om de kille nachtelijke zeelucht uit hun botten te krijgen. De keuken was ook de plaats waar roddels verder verspreid werden en waar de bewakers, na het drinken van hun biertje in de warmte, doezelig en loslippiger werden.

De jongen sloeg linksaf op een kruising, maar hield stil toen uit de tegenovergestelde richting een andere bediende hen tegemoet kwam en een buiging maakte. Weylin moest zijn best doen geen zucht van opluchting te slaken.

‘Heer Corr, uw raadsheer vroeg mij hem tot bij u te brengen.’